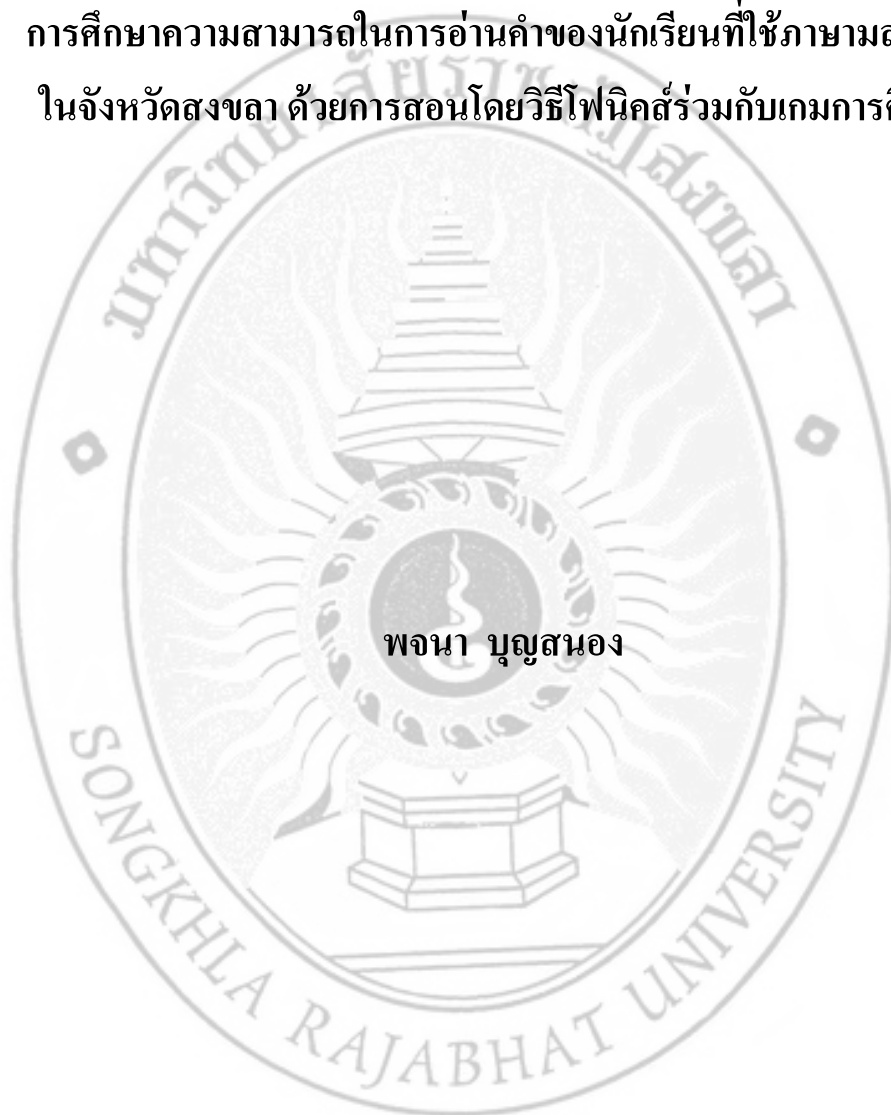

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น
ในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

พจนนา บุญสนอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น
ในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา

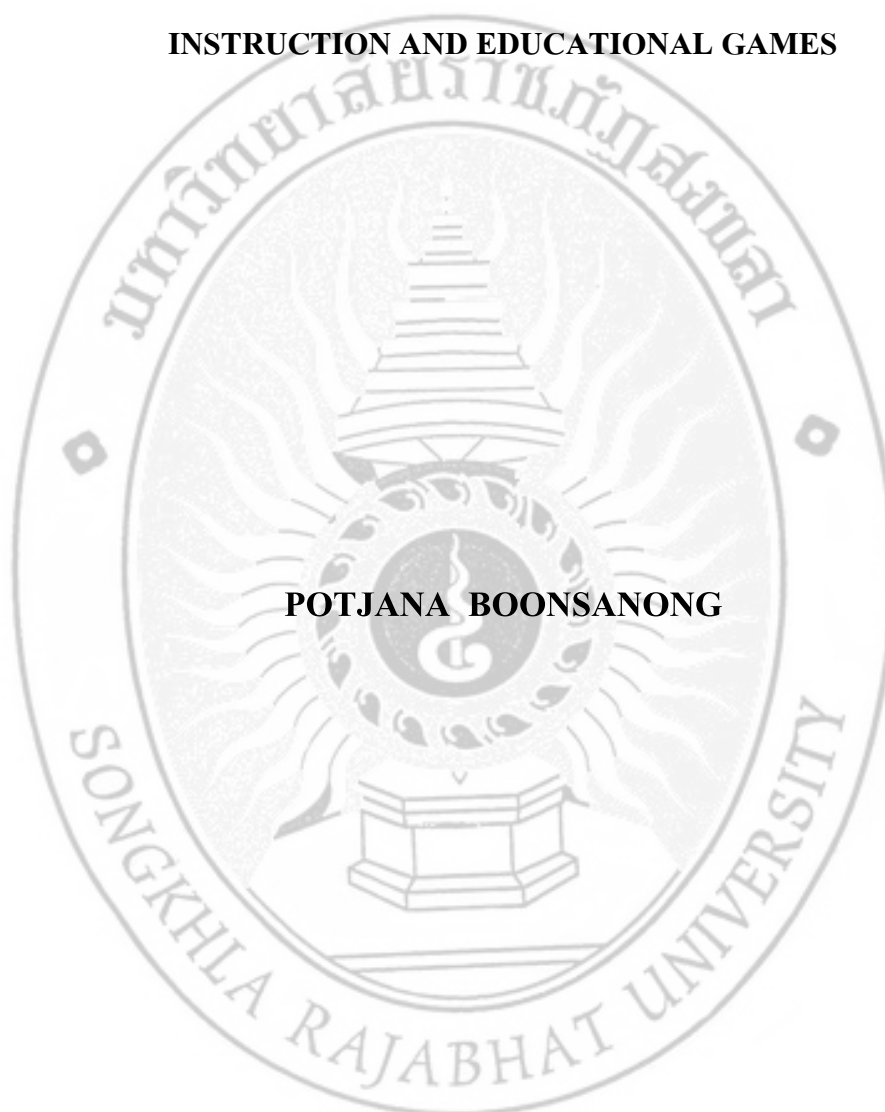
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**A STUDY ON WORD READING ABILITY OF STUDENTS WHO USED
MALAY DIALECT IN SONGKHLA PROVINCE USING PHONIC
INSTRUCTION AND EDUCATIONAL GAMES**

POTJANA BOONSANONG

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN SPECIAL EDUCATION
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2014

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น
ในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

A STUDY ON WORD READING ABILITY OF STUDENTS WHO
USED MALAY DIALECT IN SONGKHLA PROVINCE USING PHONIC
INSTRUCTION AND EDUCATIONAL GAMES

ผู้วิจัย

นางสาวพจนานุกานต์ นุญสอน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

- ..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษณา ก่อสุวรรณ) กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
- ..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์)
- ..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒนกุล)
- ..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.สุเมตตา คงสง)
- ..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.สรุติพงษ์ ภูวัชรวรานนท์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

ผู้วิจัย

นางสาวพจนาน บุญสนอง ปีการศึกษา 2557

ปริญญา

ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.กมลยา ก่อสุวรรณ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา จำนวน 10 คน โรงเรียนบ้านบาโหย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ปีการศึกษา 2557 เลือกโดยวิธีเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา และแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ สถิติอินอนพารามตริกของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา อยู่ในระดับดีมาก
2. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา สูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Thesis Title	A Study on Word Reading Ability of Students Who used Malay Dialect In Songkhla Province using Phonic Instruction And Educational Games
Researcher	Miss.Potjana Boonsanong Academic year: 2014
Degree	Master of Education Program in Special Education
Advisors	1. Associate Professor Dr.Kullay Kosuwan 2. Assistant Professor Dr.Rewadi Krahamvong

Abstract

The purposes of this study were 1) to examine word reading ability of students who used Malay dialect in Songkhla province using phonic instruction and educational games, and 2) to compared reading ability of students who used Malay dialect in Songkhla province before and after using phonic instruction and educational games. The sample consisted of 10 purposively selected students who used Malay dialect as their mother tongue enrolled in Bahoey School, Songkhla Primary Educational Service Area Office 3, in the 2014 academic year. The research tools used in this study were lesson plans in teaching word reading using phonic instruction and educational games and the word reading ability test. Statistics used for analyzing the data were the Percentage, Median, Inter–quartile range, and the Wilcoxon Matched–Pairs Signed-Ranks Test. The result showed that 1) word reading ability of students who used Malay dialect in Songkhla province using phonic instruction and educational games was at very good level, and 2) reading ability of students who used Malay dialect in Songkhla province after using phonic instruction and educational games was significantly higher than that of the students before receiving instruction at .05 level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ทั้งนี้เป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือแนะนำอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระจ่างวงศ์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่สำคัญที่มีส่วนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒนกุล ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ และ ดร.สรุติพงษ์ ภูวัชรวรานนท์ รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ตลอดจนอาจารย์ทุกท่าน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ มีส่วนในการถ่ายทอดความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษและตรวจสอบแก้ไขความบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเนียง สังข์มุลิกานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชมณา จักรอารี นางจิตราพร ผอมมะ และนางวันเพ็ญ อัสเดช ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณนายพิชิต ศรีมณี ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบาโฮย ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย และอนุญาตให้ผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยอย่างราบรื่น และดูแลผู้ได้บังคับบัญชาด้วยความเมตตากับผู้วิจัยในทุก ๆ เรื่อง และขอขอบคุณนางสาวสุกัญญา จิวฒนาชวลิตกุล เพื่อนนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำงานวิจัย และผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ปกครองและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบ้านบาโฮยทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแต่บิดา มารดา บุรพจารย์ รวมไปถึงบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความรัก ความเมตตา และห่วงใยตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

พจนา บุญสนอง

กรกฎาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
สารบัญตาราง.....	(6)
สารบัญภาพ.....	(7)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาถิ่น.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยวิธีโฟนิกส์.....	31
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยเกมการศึกษา.....	40

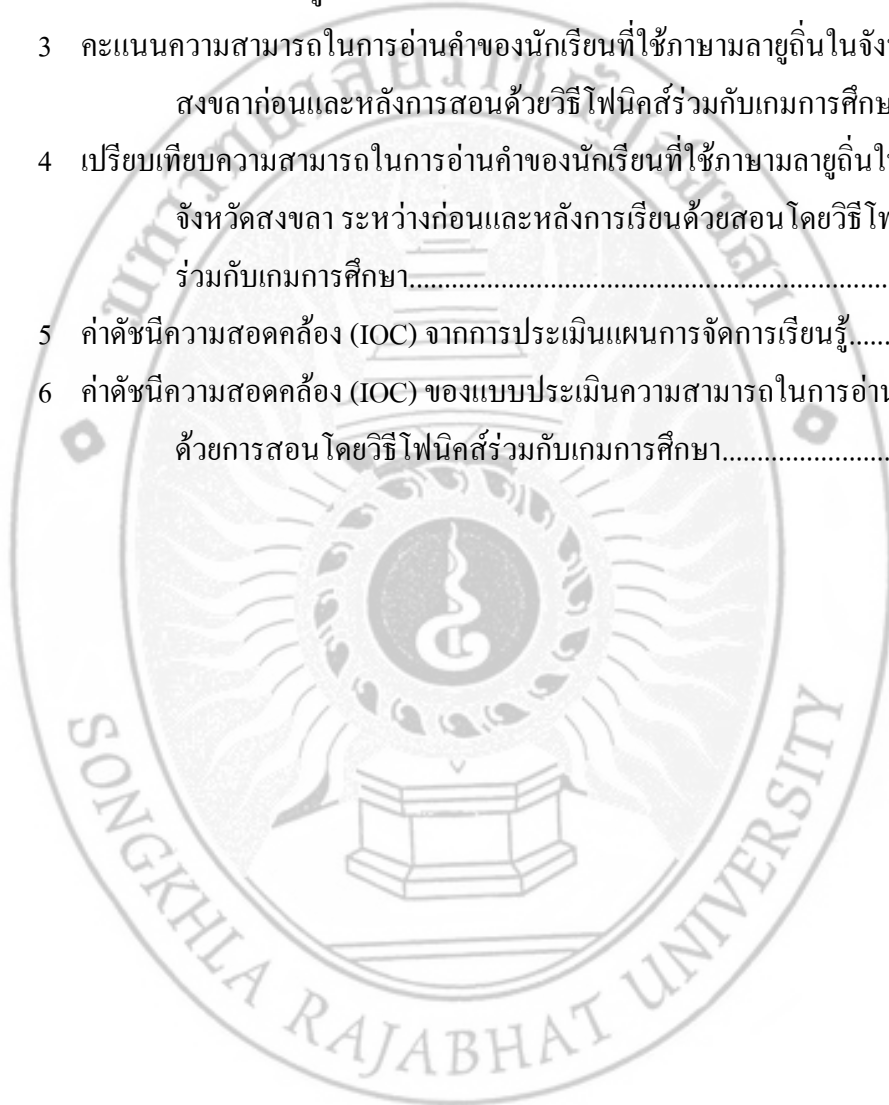

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
แบบแผนการทดลอง.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การสร้างและหาคคุณภาพเครื่องมือ.....	49
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	54
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	60
สรุป.....	60
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	63
บรรณานุกรม.....	65
ภาคผนวก.....	73
ภาคผนวก ก ราชานามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	74
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	76
ภาคผนวก ค เครื่องมือในการวิจัย.....	83
ภาคผนวก ง การหาคคุณภาพเครื่องมือ.....	98
ประวัติผู้วิจัย.....	106

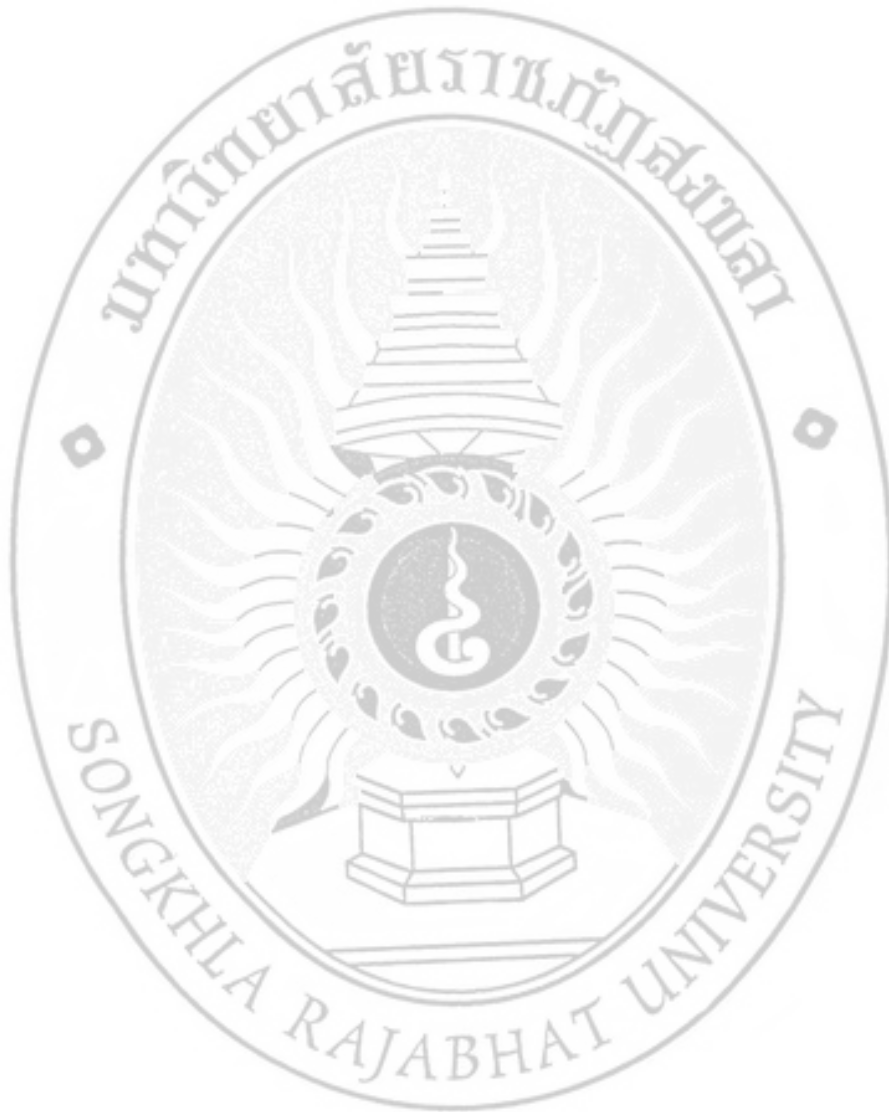
สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	48
2 แผนการจัดการเรียนรู้.....	52
3 คะแนนความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัด สงขลา ก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา.....	58
4 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นใน จังหวัดสงขลา ระหว่างก่อนและหลังการเรียนด้วยสอน โดยวิธี โฟนิกส์ ร่วมกับเกมการศึกษา.....	59
5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้.....	99
6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำ ด้วยการสอน โดยวิธี โฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา.....	103

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาประเทศ ซึ่งเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล การพัฒนาคนให้พร้อมที่จะดำเนินวิถีชีวิตที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ จึงควรเร่งพัฒนาคุณภาพให้ทุกคนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพของตนอย่างเต็มที่และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สังคมใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างเหมาะสม สังคมนั้น ๆ ก็จะมีคุณภาพ สามารถทำนุบำรุงรักษาความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้ตลอด ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 6 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองและถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

อย่างไรก็ตาม ยังมีนักเรียนไทยอีกกลุ่มหนึ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาเช่นเดียวกับนักเรียนไทยกลุ่มอื่น ๆ นั่นคือ เด็กนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรก การจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น โดยเฉพาะนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูล และจังหวัดสงขลา 4 อำเภอได้แก่ อำเภอนะนาฮี อำเภอนาหว้า และอำเภอสะบ้าย้อย ปัจจุบันนับว่าการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนเหล่านี้จะเป็นปัญหาอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ (ภาษาแรก) จึงทำให้นักเรียนมีความคุ้นชินกับภาษามลายูถิ่น เนื่องจากนำภาษามลายูถิ่นไปใช้ในชีวิตประจำวันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน แต่จะใช้ภาษาไทยเฉพาะที่โรงเรียนเท่านั้น ทำให้นักเรียนเหล่านี้ใช้ภาษามลายูถิ่นได้อย่างคล่องแคล่ว ในขณะที่ใช้ภาษาไทยอย่างตะกุกตะกัก ไม่ชัดเจน สาเหตุนี้เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาไทยทั้งในเรื่องการรับรู้ความหมาย และการออกเสียง ซึ่งส่งผลให้การติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสังคมอาจเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกัน มีความขัดแย้ง และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศในภาพรวม เมื่อเข้าสู่ระบบการศึกษา นักเรียน

เหล่านี้ไม่มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและปัญหานี้จะส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระวิชาอื่น ๆ อยู่ในระดับต่ำไปด้วย

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญในการที่จะทำให้ประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส สามารถพูดภาษาไทยได้ โดยได้อัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในคราวเสด็จฯ เยี่ยมราษฎรจังหวัดยะลา ณ ศูนย์สมมนาการ ภาคการศึกษา 2 เมื่อวันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2502 ตอนหนึ่งว่า "การศึกษาที่สำคัญมาก ให้พยายามจัดให้ดี ให้พลเมืองสามารถพูดภาษาไทยได้ แม้จะพูดได้ไม่มากนัก เพียงแต่พอรู้เรื่องกันก็ยังมีเท่าที่ผ่านมาราวนี้ก็มีผู้ไม่รู้ภาษาไทย ต้องใช้ล่ามแปล ควรให้พูดเข้าใจกันได้ เพื่อสะดวกในการติดต่อซึ่งกันและกัน" (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546: 10-14) ทั้งนี้เนื่องจากประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน ส่วนใหญ่ในการติดต่อกับทางราชการหรือทางราชการจะให้ข่าวสารไปถึงประชาชน ก็ต้องใช้การแปลให้เข้าใจกัน กระทรวงศึกษาธิการจึงยึดถือพระราชดำรัสนี้เป็นเป้าหมายในการจัดและพัฒนาศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แก่ จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และรวมถึงจังหวัดสงขลา และจังหวัดสตูล ตั้งแต่พุทธศักราช 2502 เป็นต้นมา

การจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ (ภาษาแรก) เมื่อมาเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมักประสบปัญหาในการอ่านคำภาษาไทยไม่ถูกต้อง และมีปัญหาการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่สำคัญ ได้แก่ การออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา (สุจริต เพียรชอบ, 2540: 803) งานวิจัยของจุไรภรณ์ จันทร์จิตตระการ (2541: 24 อ้างถึงใน ศิริพร สุคนธ์, 2550: 17) ที่ได้ทำการศึกษากการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกนั้น ผลการวิจัยพอสรุปได้ว่า ภาษาไทยเป็นภาษาพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ หากนักเรียนมีปัญหาภาษาไทยแล้ว อาจทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมา ดังนั้น โรงเรียนจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องดำเนินการแก้ปัญหาอย่างเร่งด่วน หากปล่อยทิ้งไว้จะส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ด้วย

โรงเรียนบ้านบาโฮย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาที่มีทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยและใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกเรียนอยู่ด้วยกัน จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนเองพบว่า มีนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาในการอ่านภาษาไทย นอกจากนี้นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในโรงเรียน มักจะไม่เข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย เช่น การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ไม่ถูกต้อง เพราะไม่เข้าใจความหมายอ่านคำภาษาไทยไม่คล่อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (บันลือ ถิ่นพังงา และคณะ, 2534: 109-111) ดังนั้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการ

อ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา จึงได้ทำการประเมินความสามารถโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำพยางค์เดียวมาตราแม่ ก กา ซึ่งเป็นคำพื้นฐานที่ใช้บ่อยในระดับชั้นประถม ศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นพบว่า นักเรียนที่อ่านคำพยางค์เดียวมาตราแม่ ก กา ไม่ได้ จำนวน 30 คน จากจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ของนักเรียนทั้งหมดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และพบว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90 ของนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านดังกล่าวและพบว่า นักเรียนเหล่านี้มีปัญหาในการจำพยัญชนะและสระในภาษาไทยไม่ได้ ซึ่งจำเป็น ต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะ ในด้านการอ่านคำในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กระบวนการช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนั้นมีหลายวิธี และวิธีหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาการอ่านโดยตรง คือ การสอนอ่านโดยวิธี โฟนิคส์ ซึ่งเป็นการนำหลักการทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนอ่าน เป็นการสอนการอ่านออกเสียงและสะกดคำโดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา (ผดุง อารยะวิญญู, 2546: 62) วิธีการนี้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของเสียงและตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริง ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงอักษรต่าง ๆ ที่ประกอบอยู่ในคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานด้านการอ่าน และยังช่วยให้ผู้เริ่มเรียนได้รู้จักวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้สามารถวิเคราะห์คำอื่น ๆ ได้ด้วย (วันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551: 3) นอกจากนี้ การสอน โดยวิธี โฟนิคส์ เริ่มจากสอนให้นักเรียนรู้จักแยกหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงก่อนที่จะอ่านเป็นคำ การสอนโดยวิธี โฟนิคส์ ต้องสอนอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นตอน นักเรียนสามารถอ่านเป็นคำได้ง่าย เนื่องจากนักเรียนได้ฟังเสียงของหน่วยเสียง และเสียงของคำร่วมกับการมองเห็นตัวอักษร คำ และรูปภาพ (สุปรมา ลีลามณี, 2553: 7)

อย่างไรก็ตามการสอนโดยวิธี โฟนิคส์ จะเกิดผลดีได้หากผู้เรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่น่าเบื่อ ซึ่งการสอน โดยการใช้เกมการศึกษาเข้ามาร่วมด้วยก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากขึ้น เกมการศึกษาเป็นกิจกรรมที่นำมาพัฒนาด้านการอ่านคำ โดยใช้ประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนหรือเป็นเกมที่ผู้เล่นจะต้องยึดหลักหรือระเบียบแบบแผนให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ เป็นเกณฑ์ เกมการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อเป็นการขำทวนให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น (ประวร อามาตมูลตรี, 2548: 9) เกมการศึกษาจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และสามารถพัฒนากระบวนการคิดของนักเรียนจนเกิดความคิดรวบยอด ฝึกทักษะการสังเกต จะเห็นได้ว่าเกมการศึกษาเป็นกิจกรรมเสริมทักษะอย่างหนึ่งที่คุณสอนจัดให้ผู้เรียน นอกจากนี้ยังเป็นการเปิด โอกาสให้นักเรียนนำความรู้จากการฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยโดยใช้เกมการศึกษา สามารถนำไปปรับใช้ได้ด้วยตนเองตามเนื้อหาสาระอื่น ๆ

ได้ด้วย และรวมถึงครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมเกมการศึกษาให้กับนักเรียนได้ทั้งกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ หรือรายบุคคลก็ได้ ดังเช่นจากงานวิจัยหลายเรื่องที่ได้นำมาเกมมาใช้ในการสอนการอ่านสะกดคำภาษาไทย (อภิขญา สวัสดิ์, 2546: 77 อ้างถึงใน วรรณชนพร อรุณประเสริฐศรี, 2550: 52) และพบว่า เกมสามารถช่วยให้นักเรียนอ่านคำภาษาไทยได้ดีขึ้น

จากสภาพปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นซึ่งใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่มีปัญหาในการอ่านคำภาษาไทยที่ควรได้รับการช่วยเหลือและแก้ไขอย่างเร่งด่วน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา ซึ่งวิธีการสอนดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นสามารถอ่านได้ดีขึ้น และเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้สอนนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านลักษณะนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษาอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา สูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีระดับสติปัญญาปกติแต่มีปัญหาด้านการอ่านคำภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีสติปัญญาปกติ แต่มีปัญหาด้านการอ่านคำภาษาไทย กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านบาโหย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านคำ

3. ขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

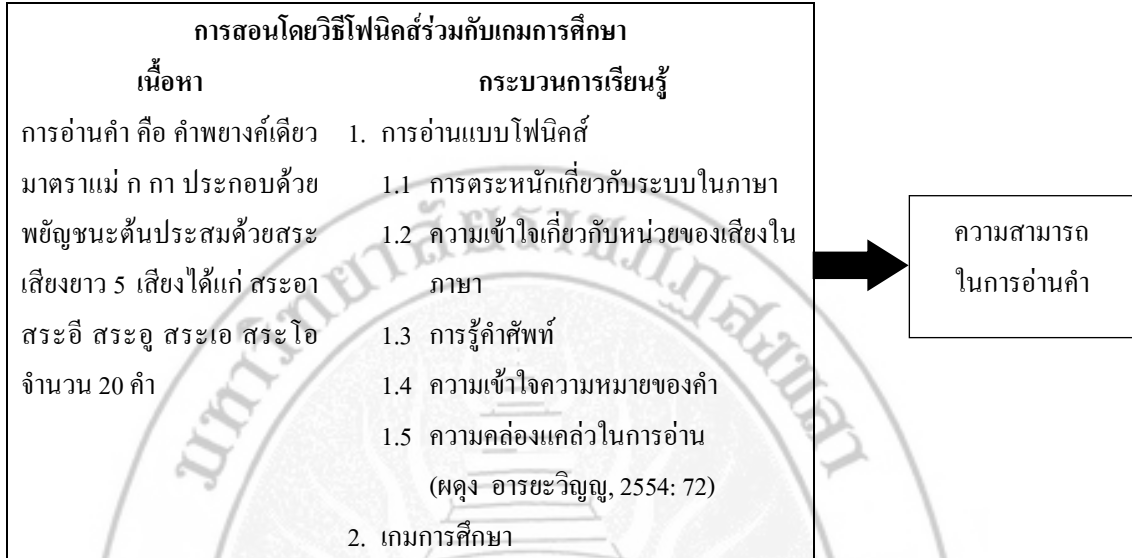
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นคำพยางค์เดี่ยวมาตราแม่ ก.กา ประกอบด้วยพยัญชนะต้นประสมด้วยสระเสียงยาว 5 เสียง อา อี อุ เอ โอ รวม 20 คำ ได้แก่ ขาโต มี เท ดู เข พาดิ โบ ชิ เกร รุ สี ลา งู โว เจ ปู โม อา

4. ขอบเขตระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งละ 1 ชั่วโมง 5 ครั้ง/สัปดาห์ ใช้เวลาประมาณ 10 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 48 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หมายถึง เด็กนักเรียนที่มีภูมิลำเนาเดิมมาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเรียน โดยเฉพาะการอ่านภาษาไทย กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนบ้านบาโหย ซึ่งเป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ชายแดนติดต่อกับจังหวัดยะลา

2. ความสามารถในการอ่านคำ หมายถึง การที่นักเรียนเห็นคำแล้วสามารถแปลผลจากสิ่งที่เห็นและถอดรหัสความหมายสัญลักษณ์แล้วเปล่งเสียงออกมาเป็นการอ่านคำ ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวมาตราแม่ ก กา ที่ประสมสระเสียงยาว 5 เสียงคือ สระอา สระอี สระเอ สระอุ และสระโอ แล้วสามารถเปล่งเสียงอ่านเป็นคำได้ถูกต้อง วัดได้จากแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา หมายถึง การสอนที่จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำให้นักเรียนรู้จักและวิเคราะห์หน่วยเสียงของคำที่กำหนด รวมทั้งการสร้าง ความเข้าใจในการใช้สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงด้วยตัวอักษรจากการใช้ประสาทสัมผัส ได้แก่ การได้ยินเสียง (Auditory) คือ การที่นักเรียนฟังเสียงของหน่วยเสียงและเสียงของคำร่วมกับการมองเห็น

(Visual) รูปภาพ ตัวอักษร และคำ สามารถแปลงเสียงออกมาถูกต้องตรงกับรูปภาพตัวอักษร และคำที่กำหนดได้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 การตระหนักรู้เกี่ยวกับระบบในภาษา (Phonemic Awareness: PA) คือ ขั้นการสอนเพื่อเน้นความเข้าใจว่าภาษาประกอบด้วยเสียง (Phone) ของพยัญชนะต้นและเสียงสระ เช่น เสียงพยัญชนะ ก อ่านออกเสียง กอ และเสียงสระ ะ อ่านออกเสียง อา เป็นต้น

3.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน่วยของเสียงในภาษา (Phonics) คือ ขั้นการสอนต้องการที่เน้นสอนให้นักเรียนเข้าใจหน่วยเสียงในภาษาและแปลงเสียงได้ถูกต้อง คือ คำมาตราแม่ ก กา ประกอบด้วยพยัญชนะต้นประสมสระ ครูฝึกให้นักเรียนอ่านแจกลูกสะกดคำก่อนทุกครั้ง ตัวอย่าง การสอนให้อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอา เช่น กา (กอ-อา-กา) มา (มอ-อา-มา) อา (ออ-อา-อา) ปา (ปอ-อา-ปา) ขา (ขอ-อา-ขา) เป็นต้น

3.3 การรู้คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นขั้นการสอนให้เข้าใจความหมายของคำ (คำศัพท์) โดยครูฝึกให้นักเรียนอ่านเป็นคำโดยไม่ต้องอ่านสะกดคำอีกต่อไป ขั้นตอนนี้ครูใช้บัตรคำหรือรูปภาพประกอบการสอน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ยิ่งขึ้น เช่น กา มา อา ปา ขา เป็นต้น

3.4 ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นขั้นการสอนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ (Comprehension monitoring) กับสิ่งที่เรียนไปแล้ว โดยครูใช้กิจกรรมเข้ามาพร้อมกับการสอนอ่าน เช่น ครูหยิบบัตรคำที่ผ่านการสอนไปแล้ว สุ่มเรียกนักเรียนอ่านทีละคน จนครบทุกคน

3.5 ความคล่องแคล่วในการอ่าน (Fluency) เป็นขั้นตอนที่ฝึกความคล่องแคล่วในการอ่านคำและสรุปบทเรียน เช่น ครูให้นักเรียนอ่านเร็ว ๆ ไม่หยุดชะงัก อ่านโดยไม่ต้องประสมคำ อ่านได้ทันทีที่มองเห็นคำ

ในการสอนแต่ละครั้งครูจะสอนโดยวิธีโฟนิคส์ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทีละขั้น เช่น เริ่มการสอนในขั้นที่ 1 การตระหนักรู้เกี่ยวกับระบบในภาษา หรือการสอนให้รู้จักเสียงพยัญชนะก่อน ต่อมาจึงค่อยสอนให้รู้จักสระ และเมื่อนักเรียนเริ่มจำพยัญชนะและสระได้แล้ว จึงมีการเริ่มการสอนในขั้นที่ 2 คือให้เข้าใจหน่วยเสียงในภาษา โดยการอ่านแจกลูกสะกดคำ จากนั้นครูสอนในขั้นต่อ ๆ ไป จนครบทั้ง 5 ขั้นการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ และเมื่อนักเรียนเริ่มมีความรู้ในเรื่องที่สอนในแต่ละครั้งแล้ว ครูก็จะนำเกมการศึกษาาร่วมจัดการเรียนการสอน เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปอีกครั้ง ซึ่งยังทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานและเป็นแรงจูงใจให้เข้าเรียนในชั่วโมงต่อไป ดังนั้นเกมการศึกษาจะนำมาใช้ในตอนท้ายของการเรียนทุกครั้ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา เป็นวิธีสอนอ่านที่เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น
2. ครูสามารถนำการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาไปปรับใช้เป็นแนวทางเพื่อแก้ปัญหาอ่านและเขียนให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาถิ่น
  - 1.1 ความหมายของภาษาถิ่น (Dialect)
  - 1.2 ภาษามลายูถิ่น (Malay Dialect)
  - 1.3 ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
  - 2.1 ความสำคัญของภาษาไทย
  - 2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
  - 2.3 เอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาปรับปรุงใหม่ พุทธศักราช 2555 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
  - 3.1 ความหมายของการอ่าน
  - 3.2 ความสำคัญของการอ่าน
  - 3.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
  - 3.4 วิธีการสอนอ่านทั่วไป
  - 3.5 แนวการสอนอ่านภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์
  - 4.1 ความหมายของการเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์
  - 4.2 ความสำคัญของการสอนโดยวิธีโฟนิกส์
  - 4.3 กระบวนการและขั้นตอนการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์
  - 4.4 ความเข้าใจ (Comprehension)
  - 4.5 กิจกรรมการสอนอ่านให้คล่อง (Fluency)

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยเกมการศึกษา

- 5.1 ความหมายของเกมการศึกษา
- 5.2 ประเภทของเกมการศึกษา
- 5.3 ประโยชน์ของการใช้เกมการศึกษา
- 5.4 การนำเกมการศึกษามาใช้ในการจัดการเรียนรู้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาถิ่น

1. ความหมายของภาษาถิ่น (Dialect)

ภาษาเป็นหัวใจของการสื่อสาร มนุษย์มีการติดต่อกันด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหนึ่งรับรู้ความหมายของอีกฝ่ายหนึ่งและเกิดการตอบสนอง การสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผล คือ การสื่อสารที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าใจความหมายได้ตรงกัน และผู้รับสารตอบสนองตรงตามที่ต้องการสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน โดยใช้สื่อสารในท้องถิ่นของตนมาตั้งแต่บรรพบุรุษ เริ่มแต่ตั้งในครอบครัว ไปจนถึงชุมชน มีนักการศึกษาให้ความหมายเกี่ยวกับภาษาถิ่น ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2543: 821) กล่าวว่า ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาไทยที่พูดกันตามถิ่นต่าง ๆ ของประเทศไทย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นใต้ และในที่นี้อาจรวมถึงภาษาของชนกลุ่มน้อยซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทย เช่น ชาวเขา ชาวส่วย ชาวเล

อนันต์ และคณะ (2536 อ้างถึงใน นงค์เยาว์ ขวัญเกื้อ, 2539: 22) ได้ให้ความหมายภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่มีสำเนียงพูดแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ หรือภาษาตระกูลไทที่พูดโดยคนส่วนใหญ่ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย

มณี พะยอมยงค์ (2539: 2) ได้ให้ความหมายภาษาถิ่นว่า ภาษาถิ่นคือถ้อยคำที่พูดกันในภูมิภาคหนึ่ง ๆ หรือภาษาที่ประชาชนในที่ใดที่หนึ่งพูดกันในชีวิตประจำวัน โดยใช้สื่อสารท้องถิ่นของตนมาตั้งแต่บรรพบุรุษ

นงค์เยาว์ ขวัญเกื้อ (2539: 23) ได้ให้ความหมายของภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้กันเฉพาะในกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากภาษามาตรฐาน

วัลลีย์ ธารัญญ (2540: 15) ได้กล่าวว่าภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาไทยที่ใช้พูดกันในกลุ่มแต่ละกลุ่มซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างของภาษาอย่างเดียวกัน เช่น คำ การสร้างคำ หน้าที่ของคำ การเรียงลำดับคำในประโยค แต่อาจจะแตกต่างกันในเรื่องของการออกเสียง การใช้คำ ความหมายคำ และการสร้างคำขึ้นใช้เอง

สรุปได้ว่าภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันเฉพาะท้องถิ่นนั้น ๆ ตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบันซึ่งแตกต่างกับภาษามาตรฐาน สำหรับประเทศไทยมีการใช้ภาษาถิ่นที่เกิดจากชนกลุ่มต่าง ๆ ตามภูมิภาค เช่น ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นอีสาน ภาษาถิ่นใต้ ภาษาถิ่นกลาง ภาษาชาวเขา ชาวส่วย ชาวเล

2. ภาษามลายูถิ่น (Malay Dialect)

สภาพทางสังคมและการดำรงชีวิตของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูล และจังหวัดสงขลาบางอำเภอ มีลักษณะประเพณี วัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ กล่าวคือ ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน คือ ภาษามลายูถิ่น ซึ่งอาจมีความแตกต่างไปบ้างกับภาษามลายูที่ใช้กันในประเทศมาเลเซีย (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2549: 6)

สำหรับภาษามลายูถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย หมายถึง ภาษามลายูที่พูดกันในท้องถิ่นต่าง ๆ ในบริเวณจังหวัดทางภาคใต้ของประเทศไทย ไม่จำกัดว่าเป็นจังหวัดใด โดยมากจะพูดกันในท้องถิ่นบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูล และจังหวัดสงขลาบางอำเภอ แต่จะพูดกันมากที่สุด ในบริเวณสามจังหวัดแรก การเรียกชื่อมักเรียกตามชื่อจังหวัดที่ใช้ภาษานั้น ๆ เช่น ถ้าเป็นภาษามลายูที่พูดกันในท้องถิ่นจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ตามลำดับ ก็จะเรียกว่า ภาษามลายูถิ่นปัตตานี ภาษามลายูถิ่นยะลา และภาษามลายูถิ่นนราธิวาส ตามลำดับ บางทีก็เรียกรวม ๆ กันว่า ภาษามลายูถิ่น ซึ่งการแบ่งกลุ่มภาษามลายูถิ่นนี้ อาจแบ่งได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือ ภาษามลายูสำเนียงฝั่งทะเลตะวันตก ซึ่งมีภาษามลายูถิ่นสตูลเป็นแม่แบบ และภาษามลายูสำเนียงฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งมีภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นแม่แบบ เป็นต้น (ฮานานมูฮิบะตุคติน นอจิ, 2549: 35)

ศิริพร สุคนธ์ (2550: 2) ได้ศึกษาความเป็นมาของชุมชนในอำเภอสะบ้าย้อย จากการสรุปของสำนักงานอำเภอสะบ้าย้อย (ม.ม.ป.: อัดสำเนา) อธิบายสรุปว่า การอพยพของชาวบ้านเพื่อการแสวงหาที่อยู่ใหม่โดยการอพยพมาจากปัตตานี และเมืองกลันตันของประเทศมาเลเซีย ซึ่งได้มาตั้งถิ่นฐานบริเวณแม่น้ำเทพา บริเวณตำบลโหมง (ตำบลสะบ้าย้อยในปัจจุบัน) ตำบลจะแหน ส่วนการอพยพมาจากเมืองไทรบุรี ประเทศมาเลเซีย ภายหลังมีการปรับปรุงการปกครองและปักป้ายแบ่งเขตแดนระหว่างไทยและมาเลเซีย ตามสนธิสัญญาที่ไทยทำกับอังกฤษในการยกดินแดนไทรบุรี กลันตัน ตรังกานู และปะลิส ให้แก่อังกฤษ เมื่อ พ.ศ. 2452 ซึ่งชนกลุ่มนี้จะตั้งถิ่นฐานบริเวณตำบลบาโหย และตำบลเขาแดง ดังนั้น การสื่อสารของประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลามจึงใช้ภาษาสื่อสารด้วยภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันนั่นเอง

3. ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น

สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยรวมถึงการเรียนการสอนภาษาไทยที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นมีสาเหตุมาจากการใช้ภาษามลายูเป็นภาษาแม่ของนักเรียนเอง ได้มีนักการศึกษาได้ศึกษาถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น ดังนี้

อมร ทวีศักดิ์ (2530: 8-9) กล่าวถึงปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรก กล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับหน่วยงานของรัฐและบุคคลอื่น ๆ ได้ ทำให้เกิดปัญหาด้านการสื่อสารและเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศ

บันลือ ถิ่นพังกา และคณะ (2534: 109-111) ได้อธิบายถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นกับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในโรงเรียนมักจะไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย อ่านภาษาไทยไม่คล่อง ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารและใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กมลรัตน์ คะนองเดช (2542: 13) กล่าวถึงปัญหานักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกว่า เด็กเรียนและรับรู้ภาษาไทยได้ช้าหรือเกิดความซำซึ่งทางภาษาน้อยกว่าจึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการใช้ภาษาไทย และเป็นอุปสรรคในการเรียนการสอนตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐ

ศิริพร สุคนธ์ (2550: 2) ได้อธิบายว่า การสื่อสารด้วยภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันพบว่า เมื่อนักเรียนเข้าสู่ระบบโรงเรียนจึงเกิดปัญหากับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะนักเรียนไม่มีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาไทยมาตรฐานที่ถูกต้อง

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นนั้นค่อนข้างหลากหลาย เพราะเมื่อนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน แต่ใช้ภาษามลายูถิ่นแทน ทำให้การติดต่อสื่อสาร การอ่าน การเขียน การเข้าใจความหมายในเรื่องที่อ่านเป็นภาษาไทยก็จะทำได้ยากขึ้น และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทย โดยเฉพาะเอกลักษณ์วัฒนธรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจความหมายที่ตรงกันของคนในชาติ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

1. ความสำคัญของภาษาไทย

การส่งเสริมและสนับสนุนให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองไทยหรือมาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยได้เห็นความสำคัญของภาษาไทย นับเป็นแนวทางการรักษาวัฒนธรรมทางภาษาของประเทศชาติไว้ ทำให้เกิดจิตสำนึกในการรักและหวงแหนความเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรมทางภาษาของชาติ

วรรณชนพร อรุณประเสริฐศรี (2550: 9) ได้สรุปความสำคัญของภาษาไทยต่อการดำรงชีวิตและความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทยว่า คนไทยทุกคนจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ต้องทำความเข้าใจ ศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษา และฝึกฝนให้มีทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถสื่อสารการเรียนรู้ การเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความเป็นเอกภาพของชาติและความจริงใจเพื่อเกิดประโยชน์แก่ตนเอง ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

ศิรินยา สังข์โกมล (2553: 8-9) ได้อธิบายว่า ความสำคัญของภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศต่าง ๆ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ในชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยจึงมีความสำคัญ จำเป็นที่คนไทยทุกคนจะต้องศึกษาและฝึกฝนจนเกิดทักษะเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยหรือชนชาติอื่นที่รู้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้ประมวลความสำคัญของภาษาไทยบางประการ ดังนี้

- 1) ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เมื่อต้องการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการนั้น เราก็จะใช้ภาษาสื่อความหมายไปสู่ผู้อื่นด้วยการพูดและการเขียน รวมทั้งใช้ภาษาทำความเข้าใจเรื่องราวความคิด ความรู้สึก ความต้องการของผู้อื่นด้วยการอ่าน การฟัง และการดู
- 2) ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ความรู้และประสบการณ์อันมีคุณค่าของบรรพบุรุษ ได้มีการใช้การบันทึกและบอกเล่าสืบต่อ ๆ กันมา ซึ่งคนรุ่นหลังจะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือศึกษาแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ และรับสิ่งที่เป็นประโยชน์นั้นมาใช้พัฒนาคนและสังคมต่อไป
- 3) ภาษาไทย

เป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน การอยู่ร่วมกันเป็นสังคมที่มีสันติสุขนั้น สมาชิกในสังคมจะต้องมีความเข้าใจอันดีต่อกัน การใช้ภาษาไทยที่สื่อความหมายได้ชัดเจนย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีและอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข 4) ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ สังคมจะเป็นปึกแผ่นมั่นคงและเจริญรุ่งเรือง คนในสังคมจะต้องมีความผูกพันต่อกัน เป็นพวกพ้องเดียวกัน เพราะคนไทยมีภาษาไทยเป็นภาษากลางยึดเหนี่ยวผูกพันให้เป็นเชื้อชาติเดียวกัน เกิดความเป็นเอกภาพของชาติ เป็นพลัง ทำให้เกิดความปรองดองและร่วมมือกันที่จะพัฒนาชาติไทยให้เจริญก้าวหน้ามั่นคงต่อไป 5) ภาษาไทยเป็นเครื่องช่วยจรรโลงจิตใจ เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์ต้องการมีชีวิตที่สดชื่นสบายใจอยู่เสมอ ๆ ดังนั้นภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ เช่น เสียงเห่กล่อม เสียงเพลง เบิกบาน นิทาน นิยาย บทกวี บันเทิงคดี ก็ช่วยให้คนเราเบิกบานใจได้

ไมตรี พงศพาน (2556: 13) ได้อธิบายว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและสร้างความเข้าใจอันดี

สำหรับกรมวิชาการ (2545) ได้อธิบายความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูล ข่าวสาร สารสนเทศต่าง ๆ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ในชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยจึงมีความสำคัญจำเป็นที่คนไทยทุกคนจะต้องศึกษาและฝึกฝนจนเกิดทักษะ เพื่อใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยหรือชนชาติอื่นที่รู้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากสิ่งนี้ที่นักวิชาการศึกษาได้กล่าวไปแล้วนั้นพอสรุปได้ว่า ภาษาไทยนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ก่อให้เกิดการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน และเป็นเครื่องจรรโลงจิตใจผู้คนให้สดชื่นเบิกบาน รวมทั้งเป็นการเสริมสร้างความเป็นเอกลักษณ์ของชาติได้

2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรมีความสำคัญยิ่งในการจัดการศึกษาทุกระดับ เพราะเป็น โครงร่างกำหนดกรอบ แนวทางการปฏิบัติที่จะนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต รวมทั้งเป็นแนวทางในการให้การศึกษา ให้วิชาความรู้ การถ่ายทอดวัฒนธรรม การปลูกฝังเจตคติและค่านิยม การสร้างความเจริญเติบโต ความสมบูรณ์ทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนด ฉะนั้นเพื่อสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37) ได้กล่าวถึงความสำคัญว่า ทำไมต้องเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูล สารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งประกอบด้วย 4 สาระคือ 1) การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่านเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน 2) การเขียน การเขียนสะกดคำ ตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ 3) การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อน้อมน้าวใจ 4) หลักการใช้ภาษาไทย ศึกษาธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษา

ต่างประเทศในภาษาไทย 5) วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษา ข้อมูลแนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจ บทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่าง เห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปัจจุบันให้ความสำคัญกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาระการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งผู้เรียนทุกคนต้องสามารถปรับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

3. เอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาปรับปรุงใหม่ พุทธศักราช 2555 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

โรงเรียนบ้านบาโฮย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และนำมาปรับใช้ในบริบทสภาพแวดล้อมและอยู่บนพื้นฐานสภาพความเป็นอยู่ของผู้เรียน ให้ความสำคัญว่าภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบอาชีพและมีหน้าที่การงานเพื่อการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูล สารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิด ทั้งการวิเคราะห์ วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติอันล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การอ่านเป็น 1 ใน 5 สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดตัวชี้วัดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องการอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ และการอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจและการวิเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37)

เอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2555 ของโรงเรียนบ้านบาโฮย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ได้กำหนดตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ดังต่อไปนี้(กระทรวงศึกษาธิการ, 2555: 20–22)

3.1 หลักการอ่าน มีดังต่อไปนี้

3.1.1 การอ่านพยัญชนะและสระ

3.1.2 การอ่านคำพื้นฐานจากบัญชีคำพื้นฐาน และคำในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

3.1.3 การอ่านคำแจกลูกและสะกดคำในมาตราต่าง ๆ การผันวรรณยุกต์

3.1.4 การอ่านคำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีวรรณยุกต์ คำที่มีตัวสะกดมาตราและไม่ตรงมาตรา คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีตัวการ์นต์ คำที่มี รร คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง

3.2 ทักษะการอ่าน มีดังต่อไปนี้

3.2.1 การอ่านออกเสียง ประกอบด้วย

- 1) การอ่านตัวอักษรของพยัญชนะและสระ
- 2) การอ่านประโยค บทความสั้น ๆ
- 3) การอ่านบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง
- 4) การอ่านทำนองเสนาะ
- 5) การท่องบทอาขยาน

3.2.2 การอ่านในใจ ประกอบด้วย

- 1) การรู้จักรูปและหน่วยเสียงพยัญชนะและสระในภาษาไทย
- 2) การเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำประโยค และข้อความ
- 3) การอ่านจับใจความและคาดคะเนเหตุการณ์
- 4) การตั้งคำถาม ตอบคำถาม

3.2.3 คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมในการอ่าน ประกอบด้วย

- 1) มารยาทและนิสัยรักการอ่าน
- 2) การเลือกอ่านหนังสือ
- 3) การเห็นคุณค่าของการอ่านและใช้ภาษาไทย

3.3 จุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

โรงเรียนบ้านบาโฮย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 พัฒนาคูณภาพผู้เรียน โดยเห็นความสำคัญของผู้เรียนที่มีความครอบคลุมในด้านความสามารถและทักษะ ตลอดจนคุณลักษณะที่จะช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณภาพบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร และเพื่อให้เห็นความเชื่อมโยงของจุดเน้นในแต่ละช่วงวัยที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียนสำหรับนำไปจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงกำหนดความสามารถและทักษะของผู้เรียนตามจุดเน้นในแต่ละชั้น ดังนี้ (โรงเรียนบ้านบาโฮย, 2555: 25–27)

3.3.1 ด้านความสามารถทักษะ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–3

1) อ่านออก หมายถึง ความสามารถรับรู้และเข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความ เรื่องราวในสื่อต่าง ๆ สั้น ๆ บทร้อยกรองง่าย ๆ หรือในหนังสือ ได้ตามระดับชั้นผู้เรียน

- 2) เขียนได้ หมายถึง ความสามารถเขียนคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ เรื่องราว ได้ถูกต้องเหมาะสมตามระดับชั้นของผู้เรียน
- 3) คิดเลขเป็น หมายถึง วิธีการคิดได้หลายรูปแบบและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
- 4) ทักษะการคิดขั้นพื้นฐาน หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกถึงพฤติกรรม ทักษะการคิดขั้นพื้นฐาน
- 5) ทักษะชีวิต หมายถึง การเน้นให้มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มองตนเอง และผู้อื่นในแง่บวก และจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้
- 6) การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ตามช่วงวัย หมายถึง ความสามารถในการรับ และส่งสาร อันได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์โดยใช้คำสุภาพ

3.3.2 คุณภาพผู้เรียนด้านกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

- 1) อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอและมีการขยทในการอ่าน
- 2) มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมารยาทในการเขียน
- 3) สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำ และพยางค์ หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญและเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
- 4) เข้าใจและสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดี วรรณกรรมที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

จากการศึกษาเอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนบ้านบาโฮย ได้สังเกตเห็นความสำคัญของคุณภาพผู้เรียนที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต้องพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในเรื่อง ด้านความสามารถ ทักษะการอ่านออก การเขียนได้ คิดเลขเป็น ทักษะการคิดขั้นพื้นฐาน ทักษะชีวิต การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ตามช่วงวัย และในด้านคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้เรียนทุกคนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน การเขียน เข้าใจความหมาย และสามารถสรุปข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้ และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

จากการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการอ่านมีรายละเอียดดังนี้ คือ ความหมายของการอ่าน ความสำคัญของการอ่าน จุดมุ่งหมายของการอ่าน วิธีการสอนอ่านทั่วไป และแนวการสอนอ่านคำภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ไว้ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านนับเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในทุกกลุ่มสาระ การเรียนรู้ โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย การอ่านเป็นทักษะสำคัญหนึ่งในจำนวน 4 ทักษะในการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งนักวิชาการต่างได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2538: 2 อ้างถึงใน วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ 2551: 26) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำไว้ว่า 1) การอ่านเป็นการเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด 2) การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อสาร โดยการอ่าน 3) การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน 4) การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอ่าน การฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี

กรมวิชาการ (2546) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

สมคิด บุญบูรณ์ (2556) ได้อธิบายว่าการอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ หรือความคิดของผู้อ่าน เพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่อ่านระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้มีความเข้าใจตรงกัน ทั้งนี้โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมาประกอบแล้วนำความคิดความเข้าใจที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

อัจฉรา นาคทรัพย์ (2546) ได้อธิบายถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่มีการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มองเห็น โดยผ่านกระบวนการคิดเกิดความเข้าใจและถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมายสื่อได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

ศรีนารถ สิทธิขวา (2552) ได้อธิบายว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยแปลออกเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

จากแนวคิดของนักวิชาการจึงสรุปได้ว่าการอ่าน หมายถึง การใช้กระบวนการทางสมองประมวลผลการรับรู้ตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์ด้วยสายตา เกิดการรับรู้ สามารถแปลผลการออกเสียงหรือไม่มีเสียง (อ่านในใจ) และถอดรหัสความหมายของสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำที่มีความเข้าใจเหมือนกันกับความหมายของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุก ๆ คน เพราะการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียน ศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ ทั้งปวง เพื่อนำมาความสำเร็จในการดำรงชีวิต และการอ่านก่อให้เกิดประสบการณ์ ความรู้ นึกคิด นำไปสู่การปฏิบัติตนที่ถูกต้องตามจุดหมายหมาย ซึ่งนักวิชาการได้อธิบายไว้ ดังนี้

นอกจากนี้ กรมวิชาการ (2546) ได้อธิบายว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษา หาความรู้และพัฒนาชีวิต ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ แนวคิดในการดำเนินชีวิตการอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เรื่องต่าง ๆ

กานต์มณี สักดิ์เจริญ (2546) ได้อธิบายว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการดำเนินชีวิต เพราะการอ่านมักมี โอกาสเจริญก้าวหน้าในอาชีพและชีวิตมากกว่าคนที่อ่านหนังสือได้น้อยและอ่านช้า โลกปัจจุบันเรียกได้ว่าเป็นโลกของการอ่าน เพราะการอ่านแทรกอยู่ในกิจกรรมทุกประเภททุกแห่ง ทั้งนี้เพราะในการสื่อสารซึ่งกันและกันในชีวิตประจำวันต้องอาศัยการอ่านเพื่อความเข้าใจ การอ่านจึงมีบทบาทสำคัญในชีวิตของเรา สิ่งที่เราจะต้องอ่านในชีวิตประจำวันจึงมีมากมายเราจะต้องรู้จักเลือกอ่านจับใจความให้ได้ในเวลารวดเร็วจึงประหยัดเวลา และมีบางคนกล่าวว่าอาหารหล่อเลี้ยงร่างกาย การอ่านหล่อเลี้ยงสมอง ถ้าต้องการให้สมองเจริญเติบโตก็ต้องอ่านมาก

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2546) ได้อธิบายว่า การอ่านมีความสำคัญดังนี้

- 1) การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ
- 2) การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนาตนและพัฒนางาน
- 3) การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป
- 4) การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดและฉลาดรอบรู้ เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้าก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญาเป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
- 5) การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
- 6) การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจและบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข
- 7) การอ่านเป็นเครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์ และสังคม
- 8) การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบสื่อสาร และการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

ศรีนารถ สิทธิขวา (2552: 16) ได้ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่าน มีบทบาทสำคัญสำหรับใช้กำหนดแนวทางในการอ่าน โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเวลาและ โอกาส รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้น มีความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถนำทักษะการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสวงหาความรู้ความบันเทิงด้วยตนเองจะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

ศรีนยา สังข์โกมล (2553: 27) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการอ่านมีความสำคัญต่อคนทุกเพศทุกวัยและทุกสาขาอาชีพ เนื่องจากการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ ช่วยให้ผู้อ่านรู้ข่าวสารเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจ ช่วยให้ผู้อ่านใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคน เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยนำความรู้ที่ได้รับจากการอ่านไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และการอ่านเพื่อความบันเทิง สร้างความสนุกสนาน สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้ การอ่านยังยกระดับคุณภาพความเป็นมนุษย์ของคนได้ด้วย

3. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านได้เรียนรู้โลกใหม่ ๆ จากตัวหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยการอ่านเป็นการแปลผลจากความหมายข้อมูลจากการเขียนมาเป็นเรื่องราว เป็นความรู้จากการอ่านคำข้อความหรืออ่านเป็นเรื่องราวต่าง ๆ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

กานต์ฉิณี ศักดิ์เจริญ (2546) ได้อธิบายว่า การอ่านควรมีจุดประสงค์ในการอ่านเพราะจะทำให้อ่านได้เร็วและตรงกับความต้องการจุดประสงค์ในการอ่าน คือ 1) อ่านเพื่อความรู้ ต้องการรู้ในสิ่งที่เป็นปัญหา ไม่เข้าใจต่าง ๆ การอ่านจำเป็นให้ความรู้เกี่ยวกับวิทยาการแขนงต่าง ๆ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา เพื่อเข้าใจผู้อื่น เข้าใจตนเองดีขึ้น 2) อ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านในลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจแนวคิด ที่สำคัญการจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนเป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอีกด้วย 3) อ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านหนังสือที่เนื้อหาสาระไม่เป็นวิชาการ เช่น นวนิยายเรื่องสั้น นิตยสารบันเทิงอื่น ๆ จะช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่กับความรู้ความคิดได้อย่างมีความสุข ได้หัวเราะ ได้สนุกเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดนับได้ว่า การอ่านเพื่อความบันเทิงเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง 4) การอ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ การอ่านจะช่วยชดเชยให้ได้ การอาศัยหนังสือเพื่อวัตถุประสงค์เป็นประโยชน์ดีกว่าไปหาวิธีการชดเชยวิธีอื่น ผู้อ่านมักใช้หนังสือเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาของตน เพื่อเข้าใจตนเองและปรับตัวให้เข้ากับวิธีการดำรงชีวิต

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้อธิบายว่า การกำหนดจุดประสงค์การอ่านตามหลักสูตรขั้นพื้นฐานสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ไว้ดังนี้ 1) การอ่านคำใหม่และคำยาก ที่มีอักษรนำ อักษรควบ ตัวการ์นต์ และการผันวรรณยุกต์ 2) การอ่านอักษรย่อ เครื่องหมายวรรคตอน 3) การอ่านและเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และข้อความการอ่านคล่อง และการอ่านเร็ว 4) การอ่านสำนวนโวหาร การบรรยาย การพรรณนา และการเปรียบเทียบโดยเข้าใจความหมาย 5) การใช้บริบทช่วยความเข้าใจถ้อยคำ สำนวน และเนื้อเรื่องที่อ่าน 6) การอ่านหนังสือจากมุมหนังสือห้องสมุด และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ 7) การอ่านในใจ การจับใจความของเรื่องที่อ่าน โดยหาคำสำคัญ ใช้คำถามหรือใช้แผนภาพ โครงเรื่องหรือแผนภาพความคิด 8) การแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น เรื่องที่อ่าน การวิเคราะห์ความ สรุปความ 9) การใช้ความรู้ความคิดที่ใช้จากการอ่าน ไปใช้คิด แก้ปัญหา

ตัดสินใจ คาดการณ์ และพัฒนาตน 10) การอ่านและตรวจสอบความรู้ และค้นคว้าเพิ่มเติม 11) การอ่านออกเสียงร้อยแก้วและร้อยกรองได้คล่องและถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์ และการอ่านทำนองเสนาะ 12) การท่องจำ การอธิบายความหมาย และคุณค่าของบทอาขยาน บทร้อยแก้ว และบทร้อยกรองที่ไพเราะมีความงดงามทางภาษา มีคุณค่าทางความคิดและการนำไปใช้อ้างอิง 13) การเลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตรงตามจุดประสงค์ 14) สุขลักษณะในการอ่านหนังสือมารยาท การอ่านการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและการแนะนำหนังสือ

ศิริลักษณ์ สกลวิทย์ (2541: 8 อ้างถึงใน จารูวรรณ สายสิงห์, 2546: 20) ได้อธิบายว่าการอ่านของเด็กประถมศึกษา มีจุดประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ 1) ให้อ่านได้ หมายถึง การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กตั้งแต่การอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านเป็นคำ และการอ่านเป็นกลุ่มคำ 2) อ่านเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการหาความรู้ และ 3) อ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ

จารูวรรณ สายสิงห์ (2546: 20) ได้อธิบายว่า การอ่านนั้นมีจุดประสงค์ที่สำคัญ คือ ให้ผู้เรียนอ่านเป็น อ่านได้ถูกต้อง และอ่านเพื่อความสนุกสนานทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน นำไปปรับใช้เข้ากับชีวิตประจำวันของตนเอง

นอกจากนี้ ศรินยา สังก์โกมล (2553) ได้อธิบายว่า จุดประสงค์ของการอ่านมีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ คือ 1) การสอนให้อ่านได้ การสอนอ่านตามจุดประสงค์ต้องการให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ดี รู้จักวาดสายตาอัตราความเร็วในการอ่านในใจและการอ่านออกเสียง 2) การสอนเพื่อเป็นเครื่องมือความรู้ต้องการให้นักเรียนสามารถนำการอ่านไปใช้ในการแสวงหาความรู้อื่น ๆ พุดง่าย ๆ คือ การอ่านคือการเรียนรู้ 3) การอ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน การพักผ่อนความซาบซึ้งอารมณ์ในสิ่งที่อ่าน คือ นักเรียนจะต้องมีพัฒนาการความสนใจในการอ่านได้แก่การใช้เวลาว่างเพื่อการอ่าน การรู้จักเลือกสิ่งที่อ่านให้เหมาะสมกับตน

ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการอ่านมีความสำคัญในชีวิตประจำวันของทุกคน คือ การอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความคิด เพื่อความเพลิดเพลิน หรืออ่านเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกัน จุดประสงค์ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะนำผลลัพธ์จากการอ่านไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ได้อย่างไรนั่นเอง

4. วิธีการสอนอ่านทั่วไป

วิธีการสอนอ่านนั้นมีความจำเป็นอย่างมากที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในการสอนแต่ละวิธี เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและควรมีทักษะในการเลือกวิธีการสอนอ่านที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2553: 17) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนอ่านพบว่า เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทาง คือ

4.1 เด็กเรียนอ่านทางสายตา เด็กใช้สายตาอ่านภาพที่สัมพันธ์กับตา หรืออ่านบัตรคำ ประกอบภาพ พอรู้จักเรียกชื่อภาพนั้นเขาก็อ่านคำได้ ซึ่งถือเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด บัตรประกอบภาพก็อ่านกิริยาอาการของภาพ แล้วพูดเป็นประโยคตามภาพที่เห็น เป็นการอ่านคำจากภาพ

4.2 เด็กเรียนอ่านทางหู ใช้หูวิเคราะห์เสียงและผสมเสียงอ่านเป็นคำ ๆ การอ่านลักษณะนี้ เด็กจะใช้เสียงพาไป (Sound Blending) มาช่วยในการอ่าน และการอ่านแบบนี้บางทีเด็กเกือบไม่ใช้สายตาช่วยในการอ่านเลย จะสังเกตได้จากเด็กอ่านบทแจกลูกแม่ ก กา หรือคำที่มีตัวสะกดด้วย เด็กก็สามารถใช้เสียงพาไป เช่น คำว่า จาน = จอ-อา-จา, จา-นอ-จาน เพราะได้ฟังเสียงวิธีอ่าน โครงสร้างของคำที่อ่านผ่านไป แล้ว เมื่อเจอคำใหม่ก็สามารถผันเสียงได้ทันที

4.3 เด็กเรียนอ่านโดยใช้การจำรูปคำ โครงสร้างและรูปคำของตัวอักษร ที่มีความหมายเด่น และได้อ่านซ้ำ ๆ บ่อยครั้งก็จะจำได้ดี เพราะนี่ภาพสัญลักษณ์ของภาพ แปลความหมายจากคำที่อ่าน เช่น เด็กอ่านคำว่า ยักษ์ แล้วระลึกถึงรูปยักษ์ หรือเด็กเห็นภาพ สัตว์ ก็จะอ่านว่า สัตว์ ได้

คู่มือโครงการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กรมวิชาการ, 2546: 11 อ้างถึงใน วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ, 2551: 25) ให้คำแนะนำการสอนอ่านในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

การสอนภาษาไทยได้มีการพัฒนาแนวการสอนหลายวิธีด้วยกัน เพื่อที่จะให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้อย่างรวดเร็ว โดยคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนการสอนทางภาษาและวัยของเด็ก การสอนบางวิธีก็ใช้การสอนอ่านเป็นคำ เป็นประโยค เพื่อเน้นความเข้าใจการอ่าน บางวิธีก็เน้นการสอนอ่านโดยการสะกดคำและแจกลูก เพื่อให้ นำหลักการสะกดคำไปอ่านคำใหม่ได้ถูกต้อง การสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 มีหลายวิธี ดังนี้

4.3.1 การสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา การสอนวิธีนี้เป็นลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็ก ให้เด็กได้คิด ฟัง พูด อ่าน และเขียนเป็นหลัก การสอนอ่านโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษานี้จะสัมพันธ์กับการพูด ฟัง และเขียน

4.3.2 การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือแบบเรียน การสอนวิธีนี้เป็นการสอนโดยยึดหนังสือเรียนเป็นหลัก ซึ่งได้จัดลำดับเนื้อหาตามความยากง่ายของบทเรียนไว้แล้ว บทเรียนแต่ละบท เน้นการอ่าน การสะกดคำ และการใช้ภาษา คำที่อยู่ในเนื้อหาเป็นคำคุ้นตาที่เด็กรู้จักและเป็นคำพื้นฐานที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน การสอนจะให้เด็กอ่านเป็นคำและเป็นประโยค รูปภาพประกอบ เพื่อให้รู้ความหมายและจำคำได้ จากนั้นจึงสอนสะกดคำเพื่อให้เป็นกุญแจไขไปสู่การอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเอง และสอนเนื้อหาทางหลักภาษาเพื่อให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง

4.3.3 การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา เป็นการสอนสะกดคำ แจกลูก ผันอักษร โดยจะเริ่มจากการให้เด็กรู้จักเสียงของพยัญชนะ สระ และจํารูปพยัญชนะ สระ ให้ได้เสียก่อน จึงจะนำมาสะกดคำและแจกลูก

การสะกดคำ หมายถึง การออกเสียงตามพยัญชนะและสระที่ประสมกันเป็นคำ เช่น กอ-อา-งอ-กาง หรือ จะสะกดทีละชั้น เช่น กอ-อา-กา-กา-งอ-กาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนจะหนด

การแจกลูก หมายถึง การออกเสียงคำที่ประสมด้วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด โดยมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามลำดับหรือเปลี่ยนเสียงตัวสะกดไปที่ละมาตรา เช่น กะ กา กิ กี กง กัง กาง กิง กั้น กาน กิน กีน หรือการออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด โดยมีเสียงสระเป็นหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น หรือเสียงตัวสะกด เช่น ดั่ง จัง บัง ปัง ริน ริม ริก ริบ

การสอนโดยวิธีการทางหลักภาษานี้ ควรเริ่มจากการสะกดคำ และแจกลูก ปากเปล่าจนคล่องเสียก่อนแล้วจึงให้สังเกตรูปคำและเขียนคำพร้อมกับสะกดคำไปด้วย จะช่วยให้เด็กอ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง

4.3.4 การสอนภาษาไทยโดยอ่านหนังสือเป็นรายบุคคล การสอนวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือ การสอนจะแตกต่างจาก 3 แนวทางแรก โดยเริ่มจากการเลือกหนังสือ ตั้งจุดหมาย และการวางแผนงาน การปฏิบัติ การทำกิจกรรมหลังการอ่าน และเสนอผลงานและประเมินผลงาน

Smith (1999 อ้างถึงใน จริลักษ์ณ์ จิรวินูลย์, 2545) ได้อธิบายว่า การสอนอ่านในระดับประถมศึกษาไว้ 6 แนวการสอน ดังต่อไปนี้คือ 1) แนวการสอนแบบภาพรวม ซึ่งรู้จักกันในชื่อของการสอนแบบดูและพูดตาม (Look-Say) โดยการสอนให้นักเรียนจำลักษณะความแตกต่างของตัวอักษรและจำตัวอักษรในคำนั้น ๆ ในลักษณะโดยรวมซึ่งมีเส้นกรอบที่แสดงรูปร่างขนาดสูงต่ำของตัวอักษรเพื่อช่วยให้นักเรียนจำคำได้ 2) แนวการสอนแบบเทียบเสียง การสอนจะเน้นเรื่องเสียงโดยให้นักเรียนใช้ทักษะการฟังและวิเคราะห์เสียง ประสมเสียงของตัวอักษรเข้าด้วยกัน และสะกดคำใหม่ 3) แนวการสอนแบบภาษาศาสตร์ เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและทักษะการออกเสียง โดยทั่วไปมักใช้แนวการสอนนี้ร่วมกับการสอนแบบเทียบเสียง และการสอนแบบภาพรวมของคำ 4) แนวการสอนประสบการณ์ทางภาษาซึ่งมีความเชื่อพื้นฐานว่า ภาษาประกอบด้วย 3 ระบบได้แก่ ระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และระบบความหมาย แนวความคิดนี้เห็นว่าความหมายเป็นสิ่งสำคัญของภาษา ส่วนไวยากรณ์และเสียงเป็นเพียงองค์ประกอบกิจกรรมการสอน แนวนี้เน้นการฟังและการพูด 5) แนวการสอนเฉพาะบุคคล แนวการสอนนี้มีจุดมุ่งหมายในการแก้ไขภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในการอ่านของนักเรียน โดยให้นักเรียนมีโอกาสเลือกสิ่งที่ต้องการอ่านตามระดับความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้น 6) แนวการสอนแบบโปรแกรม เป็นแนวการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำในการใช้โปรแกรมเท่านั้น

นอกจากนี้ สุกววัฒน์ ชื่นชอบ (2524 อ้างถึงใน จารุวรรณ สายสิงห์, 2546: 30) ได้อธิบายว่า หลักการสอนอ่านที่ครูควรคำนึงถึงคือ 1) ครูควรใช้วิธีสอนที่มีกระบวนการที่ถูกต้องและหลาย ๆ รูปแบบ 2) ครูควรมีความรู้และเข้าใจถึงกระบวนการสอนอ่าน และ 3) ครูต้องรู้จักหากรรมวิธีสอนอ่านให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอด

Gebhard (1985 อ้างถึงใน จารุวรรณ สายสิงห์, 2546: 31) ได้เสนอหลักการสอนอ่านสำหรับครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น ไว้ดังนี้คือ 1) การฝึกฝนการอ่านสามารถให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะอ่านได้ ดังนั้นครูต้องพูดให้น้อยลงและให้นักเรียนได้อ่านมากขึ้นในชั่วโมงที่สอน 2) บทอ่านหรือเนื้อหาสาระที่อ่าน ที่มีความหมายต่อนักเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้การอ่านได้ บทอ่านที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนย่อมมีผลให้การเรียนประสบความสำเร็จมากกว่า 3) การซ้ำซ้อนของภาษาช่วยให้นักเรียนเรียนรู้เรื่องการอ่านได้ ความซ้ำซ้อนจากการใช้ประโยคหรือคำที่มีความหมายคล้ายกัน ในข้อความที่อ่าน ครูควรชี้ให้เห็นว่านักเรียนอาจคาดเดาความหมายของคำหรือประโยคจากตัวแฉะต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความ 4) การเสริมข้อมูลเพิ่มเติม ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้การอ่านได้ เนื่องจากความรู้และประสบการณ์ของแต่ละคนแตกต่างกัน 5) การอ่านเป็นกลุ่มคำช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ดี การอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ควรเป็นการอ่านแบบคำต่อคำ หรือความหมายทุกคำ แต่ควรอ่านเป็นกลุ่มแล้วจับใจความได้ดีขึ้น 6) สื่อการสอนช่วยเพื่อความเข้าใจในการอ่านแก่นักเรียน การใช้รูปภาพ ของจริง เครื่องมือต่าง ๆ ช่วยฝึกทักษะการอ่านและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และ 7) บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนควรเป็นไปอย่างสบายไม่เคร่งเครียด การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม และทำความเข้าใจเรื่องที่เรียนกันเอง ครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือเมื่อผู้อ่านต้องการก็จะเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

นอกจากนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2546: 49-73) ได้เสนอวิธีการสอนอ่านออกเสียง การเข้าใจความหมายของคำ ดังต่อไปนี้คือ 1) การฝึกให้รู้จักพยัญชนะและสระ เป็นการสอนอ่านหนังสือสำหรับนักเรียน สิ่งนี้มีความสำคัญมากคือ นักเรียนต้องรู้พยัญชนะและสระในภาษาไทยทุกตัว 2) การจำแนกตัวอักษร การสอนอ่านต้องฝึกให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของรูปและเสียงของพยัญชนะ คู่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันทุกตัว เมื่อนักเรียนจำแนกความแตกต่างได้จึงสามารถอ่านได้ถูกต้อง 3) การสอนอ่านเป็นคำ เป็นการสอนให้อ่านออกเสียงเมื่อนำเสียงสระเข้ามาประสมคำ ครูควรสอนวิธีประสมคำที่ง่าย ๆ ก่อน และควรมีภาพประกอบการสอนอ่านเป็นคำ 4) การวิเคราะห์คำ การสอนอ่านวิเคราะห์คำ ทำให้นักเรียนสามารถเห็นองค์ประกอบของคำซึ่งประกอบไปด้วยพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ และส่วนอื่น ๆ ที่มีอยู่ในคำแต่ละคำ 5) วิธีโฟนิกส์ เป็นการสอนฝึกออกเสียงของอักษรที่นำมาสอนอ่านสอนเขียน โดยใช้การผันเสียงให้นักเรียนได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงพยัญชนะ สระ

ของแต่ละตัวอักษร และ 6) การบันทึกชี้หน้า วิธีการฝึกอ่านโดยครูอ่านให้นักเรียนฟัง ครูให้นักเรียนอ่านตาม ซึ่งคำสำคัญที่เน้น

บึงอร ทองพูนศักดิ์ (2539 อ้างถึงใน สุนทร รัชกิจจานุกิจ, 2553: 22-23) ได้กล่าวถึงประเภทการสอนอ่าน ไว้ดังนี้คือ 1) อ่านแบบแจกลูก ได้แก่ การแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด หรือวรรณยุกต์ออกจากคำ แล้วอ่านรวมอีกครั้งหนึ่ง เป็นการอ่านแบบประสมอักษร เช่น

พยัญชนะ + สระ

ป + ำ

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด

ป + ำ + น อ่านว่า ปำน

พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์

พ + ำ + ่ อ่านว่า พี

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

บ + ำ + น + ุ อ่านว่า บำน

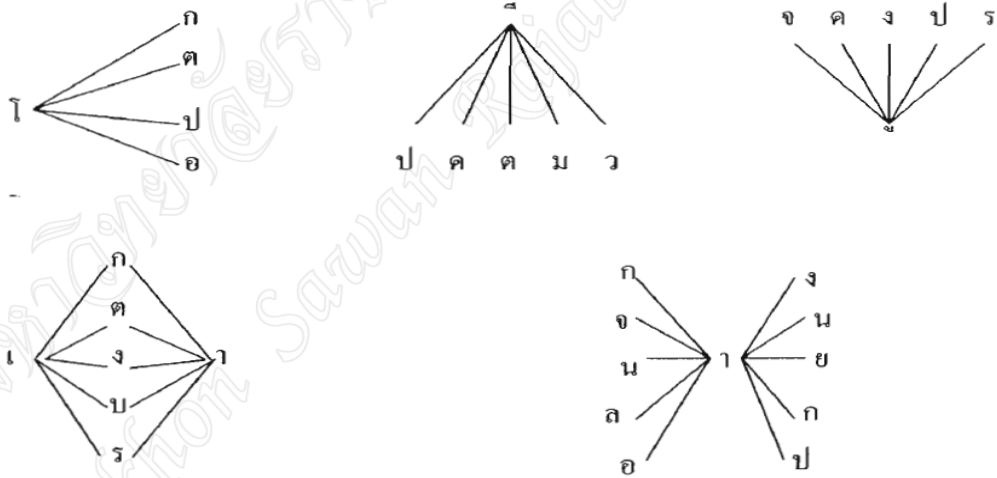
พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด + การันต์

พ + ำ + ญ + ัย อ่านว่า แพทย์

แต่เดิมการอ่านแบบแจกลูกจะขมามาให้อ่านเป็นชุด ๆ เช่น ถ้าเริ่มด้วยพยัญชนะ ก ก็จะมีสระให้ครบทั้งหมดเสียก่อน แล้วจึงไปอ่านพยัญชนะตัวใหม่จนครบ เรียกว่า อ่านมาตราแม่ ก กา 2) อ่านเป็นคำ หรือแบบเบสิกคือ ให้เด็กเห็นคำทั้งคำและจำไว้ว่า อ่านอย่างไร เด็กจะนึกภาพคำเหล่านั้นที่เห็นเป็นกรอบของคำ เช่น

น	ิ	ด	ำ	ไ	ป	โ	ร	ง	เ	รี	ย	น	มี	ดิ	น	ส	อ
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	---	---	----	----	---	---	---

การอ่านแบบนี้เด็กอ่านเป็นคำก่อน แล้วจึงไปแยกแยะสระ พยัญชนะที่มาประสมกันทีหลัง ซึ่งเคยมีผู้พยายามสร้างขึ้นใช้ในโรงเรียนระยะหนึ่ง แต่ไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร ด้วยสาเหตุหลายประการ และ 3) การอ่านแบบตรึงสระ เป็นการอ่านแบบตรึงสระไว้กับที่ แล้วหาพยัญชนะมาประสม เช่น

การอ่านแบบนี้เหมาะสำหรับเด็กที่ยังจำเสียงสระและพยัญชนะได้ไม่แม่นนัก จะช่วยให้เด็กเกิดความแม่นยำขึ้น การอ่านแบบนี้กำลังเป็นที่นิยมมากขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษาทั่วไป

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า วิธีการสอนอ่านนั้นมีหลากหลายวิธี ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีทักษะในการเลือกวิธีสอนอ่านเหมาะสมกับผู้เรียน ดังนั้นการสอนอ่านคำเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของผู้เรียน ควรสอนให้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยใช้กระบวนการที่ถูกต้องและหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การสอนอ่านคำโดยให้นักเรียนรู้จักรูปและเสียงของพยัญชนะและสระก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเริ่มสอนให้นักเรียนฝึกวิเคราะห์องค์ประกอบคำคือ เป็นการสอนให้อ่านออกเสียง เมื่อนำเสียงสระเข้ามาประสมคำ เรียกว่า การอ่านแจกลูก แล้วจึงให้นักเรียนอ่านเป็นคำต่อไป

5. แนวการสอนอ่านภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

แนวการสอนอ่านภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีนักวิชาการศึกษาได้ให้แนวทางการสอนไว้ดังต่อไปนี้

จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2550) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาที่สองมี 2 วิธีหลักคือ 1) เรียนแบบที่ผู้สอนอธิบายกฎทางไวยากรณ์ให้ผู้เรียนฟัง บอกคำศัพท์พร้อมความหมายให้ วิธีนี้ใช้ในโรงเรียน 2) เรียนแบบธรรมชาติ เป็นวิธีเรียนที่คล้ายกับที่เด็กเรียนภาษาแรกคือ ผู้เรียนต้องได้รับข้อมูลการใช้จริงทางภาษาแล้วผู้เรียนจะค่อย ๆ สรุปลักษณะของภาษาขึ้นเองแต่ไม่ได้จำเป็นว่า ต้องสามารถสรุปไวยากรณ์เป็นข้อ ๆ เพื่ออธิบายหรือสอนคนอื่นต่อไปได้

จากรายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 5) ได้มีแนวทางการสอนภาษาไทย แบ่งเป็น 2 ลักษณะเด่น ๆ คือ 1) แนวการสอนอ่านแบบตั้งเดิมหรือการสอนแบบแจกลูกประสมคำคือ แนวการสอนอ่านภาษาไทยที่เริ่มจากการเรียนรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา ได้แก่ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด เพื่อให้สามารถอ่านสะกดคำได้ก่อน จากนั้นจึงใช้ความรู้จากคำที่อ่านได้ไปเรียนรู้ประโยค ข้อความ และเรื่องราว โดยเชื่อว่าวิธีมีลำดับขั้นตอนแน่นอน เริ่มจากการอ่านออกหรือถอดสัญลักษณ์ออกเป็นเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นจึงฝึกให้อ่านได้คือ เข้าใจความหมายและอ่านเป็นได้ประโยชน์จากการอ่าน (บันลือ พฤษะวัน, 2553: 53) 2) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติหรือแบบองค์รวม เป็นรูปแบบการสอนอ่านที่เน้นการเรียนรู้ความหมายโดยรวมของสิ่งที่อ่านก่อนเรียนองค์ประกอบย่อยทางภาษา โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและมีความเห็นว่า ความต้องการความสนใจของผู้อ่านเป็นแรงจูงใจภายในที่สำคัญทำให้เกิดการอ่าน นอกจากนี้ยังยึดทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เน้นการให้แบบปัจจัยป้อน (Input) ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ให้ได้รับรู้แบบซึมซับที่ละน้อยจนเกิดความมั่นใจ การคำนึงถึงความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่จากครอบครัวและสังคมทำให้นักเรียนถ่ายโยงความรู้เดิมและเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ การเรียนจึงเป็นเรื่องที่เรียนรู้ได้เองตามธรรมชาติ

ไมตรี พงสาปาน (2556) แนวการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนเริ่มเรียน ที่มีปัญหาทางภาษา ได้ดังต่อไปนี้คือ 1) สอนสิ่งที่จะสอนด้วยคำพูดก่อนการสอนเขียน ใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ให้เด็กได้คุ้นชินเสียก่อน เพราะขั้นแรกในการสอนภาษาอวัยวะที่ควรฝึก หู และลิ้น เท่านั้น 2) ใช้การเปรียบเทียบภาษาถิ่นกับภาษาไทย จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเห็นข้อแตกต่างอย่างชัดเจน การสอนให้นักเรียนพูดจนคล่องปากช่วยให้นักเรียนเขียนผิคน้อยลง 3) ฝึกพูดเป็นประโยค ไม่ใช่ฝึกเป็นคำ ๆ เมื่อต้องการเน้นคำใดก็ฝึกประโยคนั้นซ้ำ ๆ กัน จนนักเรียนเข้าใจความหมายการฝึกครั้งแรกนั้น 4) ฝึกพูดให้มาก อาจใช้บทสนทนาสั้น ๆ ใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาการสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน แล้วจึงให้นักเรียนเขียน และ 5) สอนโดยใช้วิธีเรียนปนเล่น ควรมีเพลง บทร้อยกรอง เกม และรูปภาพประกอบ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนอ่านภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรก จำเป็นต้องเลือกวิธีสอนที่เหมาะสม แนวการสอนอ่านภาษาไทยที่เริ่มจากการเรียนรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา ได้แก่ พยัญชนะ สระ เพื่อให้สามารถอ่านสะกดคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะประสมสระ อา อิ อู เอ และ โอ ได้ก่อน จากนั้นการสอนอ่านจำเป็นต้องอย่างมากที่ต้องนำมาสอนก่อนการเขียน และการสอนอ่านคำ โดยใช้วิธีเปรียบเทียบภาษาถิ่นกับภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำที่อ่าน และการนำกิจกรรมเข้ามามีส่วนร่วมในการสอน โดยใช้วิธีเรียนปนเล่น ควรมีเพลง บทร้อยกรอง เกม และรูปภาพประกอบทุกครั้ง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่เร็วขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิคส์

การสอนอ่าน โดยวิธีโฟนิคส์ ถูกนำมาใช้ในการสอนการอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศและต่างประเทศ เนื้อหาในส่วนนี้แบ่งออกเป็นความหมายของวิธีโฟนิคส์ ความสำคัญของวิธีโฟนิคส์ และรูปแบบและวิธีการจัดการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายของการเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิคส์

วิธีการสอนการอ่านมีหลากหลายวิธี แต่วิธีการสอนที่ถือว่ามีประสิทธิภาพอย่างมากวิธีหนึ่งคือ วิธีโฟนิคส์ ซึ่งนักวิชาการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศต่างได้ให้คำนิยามไว้ ดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 10) ให้ความหมายวิธีโฟนิคส์ หมายถึง วิธีการสอนอ่านและเขียนวิธีหนึ่งที่นำหลักภาษาศาสตร์มาใช้ โดยใช้รูป (ซึ่งกำกับด้วยสีต่าง ๆ) ให้สัมพันธ์กับเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะที่เด็กได้ยิน เมื่อเด็กอ่านมากขึ้นเด็กจะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียงซึ่งจะช่วยให้เด็กอ่านได้

Rayner and others (2002: 86 อ้างถึงใน จารุวรรณ สายสิงห์, 2546: 37) ให้ความหมายของการสอนแบบโฟนิคส์ว่า เป็นรูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงซึ่งมีหน่วยย่อยต่าง ๆ ผู้เรียนได้รับการสอนให้เรียนรู้การใช้ความรู้เกี่ยวกับเสียงของพยัญชนะและสระเหล่านี้ เพื่ออ่านออกเสียงคำต่าง ๆ

ท่านองเดียวกัน Hughes (1972 อ้างถึงใน วันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551) ได้อธิบายว่า การสอนแบบโฟนิคส์นั้น เป็นการสอนการอ่านที่เน้นความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างตัวอักษรต่าง ๆ และเสียงอ่านที่เกิดจากตัวอักษรนั้น ๆ

Golf (1998 อ้างถึงใน รุจิรา ลายเมฆ, 2552) กล่าวว่า วิธีโฟนิคส์เป็นระบบเสียงในภาษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปพยัญชนะและรูปสระ กับเสียงพยัญชนะและเสียงสระ เป็นระบบที่นำมาใช้ในการสอนอ่านออกเสียง โดยผู้เรียนจะสามารถอ่านออกเสียงได้จากการสังเกต ความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงตัวอักษร

Brahmanand (2006 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินทร์จักร, 2554) ได้อธิบายว่า วิธีโฟนิคส์เป็นระบบเสียงของตัวอักษรในภาษา ซึ่งแต่ละตัวมีเสียงเฉพาะของตัวเอง การอ่านออกเสียงผู้เรียนจะต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและรูปร่างของตัวอักษรนั้น ๆ การออกเสียงมีกฎเกณฑ์ทางภาษาบ่งบอกชัดเจนว่า ตัวอักษรแต่ละตัวจะมีเสียงใด และเมื่อสิ่งแวดลอมเปลี่ยนไปตัวอักษรนั้น ๆ จะมีเสียงใด และนอกจากนี้วิธีโฟนิคส์คือ การเข้าใจเสียงที่ใช้ในแต่ละภาษา และถ่ายโยงเสียงสู่ตัวอักษร

เพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนต้องฝึกถ่ายโยงจากตัวอักษรสู่เสียงและเสียงสู่ตัวอักษรจนใช้ได้อย่างอัตโนมัติ

ศิรินยา สังข์โกมล (2553, 51) ได้ให้ความหมายของโฟนิคส์ หมายถึง วิธีการสอนโดยการใช้เสียงให้สัมพันธ์กับสี รูป และสัญลักษณ์ คือ พยัญชนะและสระ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า วิธีโฟนิคส์ หมายถึง การสอนอ่านที่เน้นการสอนออกเสียงตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะและสระ แต่ละตัวที่เป็นส่วนประกอบของคำ ๆ นั้นให้เชื่อมโยงกันจนเสียงของตัวอักษรเหล่านั้นกลายเป็นคำขึ้นมา ผู้เรียนจะอ่านด้วยวิธีโฟนิคส์ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและรูปตัวอักษรนั้น ๆ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเสียงจึงเห็นได้ว่า เมื่อนักเรียนรู้จักเสียงจากรูปและเสียงของพยัญชนะและสระต่าง ๆ แล้ว นักเรียนจะสามารถนำตัวอักษรเหล่านั้นมาประสมกันเป็นคำได้

2. ความสำคัญของการสอนโดยวิธีโฟนิคส์

การสอนโดยวิธีโฟนิคส์ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางเป็นเวลานานทำให้เชื่อได้ว่า วิธีการนี้มีประโยชน์ต่อผู้เรียนจริง นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของวิธีโฟนิคส์ไว้ว่า วิธีโฟนิคส์ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านคำที่ไม่คุ้นเคย การสอนแบบโฟนิคส์ วางอยู่บนพื้นฐานที่ค่อนข้างได้รับการยอมรับที่ว่า ความตระหนักในหน่วยของเสียง (Phonemic awareness) นั้นเป็นทักษะก่อนการอ่านที่จำเป็นสำหรับการรู้จักตัวอักษรในภาษาเขียน (Jannuzi, 1997 อ้างถึงในวันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551: 20)

วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551: 20–21) ได้อธิบายว่า ความสำคัญของการเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ว่า จุดประสงค์ที่แท้จริงของการสอนแบบโฟนิคส์คือ ต้องการให้เด็กเข้าใจหลักการว่าเสียงและตัวอักษรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เมื่อความสัมพันธ์พื้นฐานของเสียงและตัวอักษรได้รับการสอนแล้ว วิธีการที่ดีที่สุดต่อเด็กต่อมาก็คือ การขยายความรู้เหล่านี้โดยการมีโอกาสได้ฝึกฝนโดยการอ่าน

Browne (1996: 27 อ้างถึงใน สุไพบรมา ลีลามณี, 2553: 45) กล่าวไว้ว่า วิธีโฟนิคส์ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน และนักเรียนกลุ่มเสี่ยงต่อปัญหาการอ่าน เพราะช่วยให้นักเรียนเกิดการตระหนักรับรู้ระบบเสียงในภาษา ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของกระบวนการอ่าน และช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรื่องความสัมพันธ์รูปแบบคำพูดกับรูปแบบคำเขียน

Susan M. Glazer (1998 อ้างถึงใน ศิริินยา สังข์โกมล, 2553: 50) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาแบบโฟนิคส์มีความจำเป็นและสำคัญต่อการอ่านและการเขียน การเข้าใจเสียงต่าง ๆ ของภาษาช่วยสร้างคำซึ่งจำเป็นต่อการสะกดคำด้วยเช่นกัน แม้วิธีโฟนิคส์จะถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษา แต่ครูผู้สอนสามารถนำวิธีโฟนิคส์ไปสอนนักเรียนในทุกระดับชั้น โดยใช้เป็นวิธีการเบื้องต้นของการเรียนการสอนอ่าน สำหรับนักเรียนในชั้นเด็กเล็กที่เริ่มเรียนอ่าน หรือสามารถนำไปใช้เป็นการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนที่คุ้นเคยคำศัพท์ที่เป็นคำคุ้นตา แต่ไม่สามารถอ่านคำศัพท์ที่ไม่รู้จักได้ นอกจากนี้วิธีโฟนิคส์ยังเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ หรือผู้เรียนที่ไม่ได้พูดภาษานั้นเป็นภาษาหลัก เช่น การสอนนักเรียนต่างชาติต่างภาษาให้อ่านภาษาไทย เป็นต้น

Eldredge (2005: 19 อ้างถึงใน สุไพรมา ลีลามณี, 2553: 45) กล่าวว่า การรู้จักและการจดจำคำเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนใช้โฟนิคส์เพื่อช่วยจำ และจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างการสะกดคำกับการอ่านออกเสียงคำ

สุไพรมา ลีลามณี (2553: 46) ได้อธิบายว่า โฟนิคส์เป็นวิธีสอนอ่านวิธีหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้เด็กมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องตัวอักษร มีเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่นำไปสู่การอ่านออกเขียนได้ โฟนิคส์เปรียบเหมือนเครื่องมือสำหรับอ่านคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้อีกด้วย นอกจากนี้โฟนิคส์ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและเด็กกลุ่มเสี่ยงต่อปัญหาการอ่าน เพราะเป็นวิธีที่ช่วยให้เด็กเข้าใจความสัมพันธ์ รูปแบบคำพูดกับรูปแบบคำเขียน และเป็นวิธีที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการตระหนักรับรู้ระบบเสียงในภาษา ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของการอ่าน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า วิธีโฟนิคส์ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่ปัญหาด้านการอ่านและนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่จะมีปัญหาการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา หรือนักเรียนที่มีปัญหาในการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาแรก เช่น นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น ซึ่งมีปัญหาในการอ่านภาษาไทย เป็นต้น เพราะวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนตระหนักและรับรู้ระบบเสียง ซึ่งจำเป็นต่อการอ่านสะกดคำ นั่นเอง

3. กระบวนการและขั้นตอนการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิคส์

3.1 กระบวนการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ได้มีนักวิชาการกล่าวไว้หลายท่าน ดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 34) ให้คำแนะนำในการอ่านไว้ว่า การอ่านออกเสียงเบื้องต้นเป็นการเปลี่ยนแปลงสัญลักษณ์ของตัวอักษรเป็นเสียงอ่าน ดังนั้นวิธีโฟนิคส์จึงสามารถนำมาใช้ในการสอนอ่านได้เป็นอย่างดี เพราะวิธีโฟนิคส์เป็นวิธีที่นำหลักภาษาศาสตร์มาใช้ โดยเฉพาะหลักสัทศาสตร์

(Phonetics) ซึ่งเป็นวิชาที่ว่าด้วยการเปล่งเสียงพูดในภาษาใดภาษาหนึ่ง วิธีโฟนิคส์เน้นสัญลักษณ์ที่มองเห็นกับเสียงที่ได้ยิน การสอนโดยใช้วิธีโฟนิคส์มี 2 ลักษณะ คือ 1) สอนเสียงสระและเสียงพยัญชนะทีละเสียง และนำเสียงเหล่านั้นมาประสมกันเป็นคำ และ 2) สอนเป็นคำแล้วนำคำคำนั้น มาวิเคราะห์ว่าคำประกอบด้วยเสียงสระและพยัญชนะใดบ้าง และมีรูปร่างอย่างไร รูปและเสียงสระ พยัญชนะนั้น ๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างไร วิธีโฟนิคส์จะนำกฎทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสร้างคำ

Jhon M. Hughes (1972: 2-8 อ้างถึงใน วันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551: 21) กล่าวถึงการสอนภาษาในระหว่างศตวรรษที่ 19 ว่าเริ่มต้นด้วยการสอนเด็ก ๆ ระบบตัวอักษร การดำเนินการสอนแบบโฟนิคส์นั้นก็เพื่อดึงความสนใจของเด็กให้รู้จักตัวอักษรที่เป็นตัวพิมพ์ในภาษาเขียน และบอกถึงเสียงของตัวอักษรเหล่านั้น แม้ในการอ่านจริงเด็กได้เห็นคำและเดาคำจากบริบทช่วย หรือจากภาพประกอบ แต่บางครั้งพวกเขาก็ไม่อาจเลี่ยงกับการเผชิญคำต่าง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้หรือจดจำโดยการเห็นมาก่อน ซึ่งชัดเจนว่าเด็ก ๆ ต้องการตัวช่วยที่จำเป็นเพื่อแปลรหัสคำที่ไม่คุ้นเคย

Hempenstal (2002 อ้างถึงใน วันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551: 21) กระบวนการสอนอ่านด้วยวิธีโฟนิคส์ออกเป็น 2 รูปแบบ คือ 1) แบบ Explicit Phonics หรือ Analytic Phonics คือ การสอนให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวอักษรกับเสียงอย่างชัดเจน โดยครูสอนแยกเสียงทีละหน่วยเสียง แล้วจึงสอนให้นักเรียนนำเสียงเหล่านั้นมาประสมหรือเรียงต่อกันให้เป็นพยางค์หรือคำ เช่น c ออกเสียง/k /a ออกเสียง/a/ และ t ออกเสียง/t/ เมื่อประสมหน่วยเสียงจะอ่านออกเสียงคำว่า "cat" ซึ่งวิธีโฟนิคส์เน้นให้นักเรียนรู้จักหน่วยเสียงทุก ๆ ตัวที่เรียงขึ้นเป็นคำ และการเรียงลำดับของตัวอักษรที่ปรากฏในคำ นักเรียนที่เรียนรู้การอ่านด้วยวิธีนี้จึงรู้จักแยกหน่วยเสียงในคำ (การตระหนักรับรู้หน่วยเสียง) และเชื่อมโยงหน่วยเสียงกับตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรที่เป็นตัวแทนหน่วยเสียงเพื่อนำประสมให้เกิดเป็นคำและอ่านออกเสียงได้ และ 2) แบบ Implicit Phonics หรือ Synthetic Phonics คือ การสอนอ่านคำโดยให้นักเรียนเห็นคำทั้งคำ ครูจึงไม่ต้องสอนแยกเสียงตัวอักษรแต่ละตัวออกจากกัน วิธีโฟนิคส์รูปแบบนี้จึงไม่ได้สอนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียงโดยตรง และไม่ได้ให้นักเรียนออกเสียงของตัวอักษรทีละเสียง แต่สอนให้นักเรียนวิเคราะห์ จำแนก แยกแยะ และสรุปความรู้เกี่ยวกับเรื่องการแทนเสียงของตัวอักษรด้วยตนเอง การให้นักเรียนอ่านคำในเรื่องสั้น ๆ หรือรายการคำที่มีรูปแบบการสะกดคำตามเสียง (Spelling-Sound Patterns) ที่มีลักษณะคล้ายกันหลาย ๆ คำ จนนักเรียนสามารถสร้างข้อสรุปได้เอง เช่น ครูอ่านออกเสียงพร้อมทั้งชี้คำที่อ่านได้แก่ man make และ mother จากการเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินกับเสียงที่เคยได้ฟังมาก่อน และการมองเห็นคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร m นักเรียนจะสรุปได้ว่า เสียง/m/ แทนด้วยตัวอักษร m ดังนั้นหากนักเรียนเคยได้ยินคำว่า man และ make และเคยเรียนรู้มาแล้วว่าตัวอักษร m เป็นสัญลักษณ์แทนเสียง/m/ นักเรียนจะนำความรู้ที่เคยเรียนไปใช้อ่านคำใหม่ที่ขึ้นต้นด้วย m ได้

นางเยาว์ เลี่ยมขุนทด (2547: 17 อ้างถึงใน ศิริินยา สังข์โกมล, 2553: 53) ได้สรุปว่า วิธีสอน โฟนิคส์ (Phonic Approach) วิธีนี้ยึดการเทียบเสียงสระหรือสระและตัวสะกดเป็นหลักในการอ่านเพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่าน เช่น จา ขา กา มา นา ตา มีเสียง อา เหมือนกัน ตี มี ปี สิ รี ซี ตี มีเสียง อี เหมือนกัน เมื่อผันได้แล้วนำคำที่อ่านได้มาเรียงเป็นประโยค เช่น กา ตี ตา สี อา มี นา ตี การสอนคำที่มีตัวสะกดก็ใช้วิธีเทียบเสียงเช่นเดียวกับ จาน นาน วาน มีเสียง อ่าน วัน จัน มัน มีเสียงอันตามปกติ การสอนเทียบเสียงบ้างก็เรียกรวม ๆ กัน ไปว่า แจกถูกเทียบเสียง หรือผันอักษรเพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่านเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการสอนสะกดคำนั้นเพื่อประโยชน์ในการหัดเขียนให้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ และการสอนสะกดคำมีประโยชน์ในการช่วยให้เด็กอ่านได้ดีเช่นกัน เพราะฉะนั้นในการสอนเทียบเสียงหรือสะกดคำแต่ละครั้ง ครูจึงมีความมุ่งหมายอยู่ในใจก่อนว่า สอนเพื่อให้อ่านหรือสอนเพื่อให้เขียน แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งการสอนอ่านและการสอนเขียนก็จะสอนแยกจากกันโดยอิสระไม่ได้

นอกจากนี้ Beck; & Juel (1992: 116–121 อ้างถึงใน สุไพรมา ลีลามณี, 2553) ได้ อธิบายว่า วิธีโฟนิคส์ไม่ใช่การสอนให้ผู้เรียนรู้จักเสียงเดี่ยวทีละเสียงเท่านั้น แต่เป็นการสอนให้นักเรียนสามารถนำเสียงเดี่ยวนั้นมาประสมเป็นคำ ทั้งนี้หัวใจของวิธีการสอนอ่านด้วยวิธีโฟนิคส์คือ การฝึกฝนซ้ำ ๆ โดยครูจะแสดงให้เห็นนักเรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง ด้วยการให้นักเรียนเห็นรูปตัวอักษรและฟังเสียง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและรู้จักของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียง กฎของการออกเสียงที่ถูกต้อง (Pronunciation Rules) และนำกฎความสัมพันธ์ดังกล่าวไปใช้ในการอ่านในการสอนประสมคำนั้น ครูสามารถสอนได้ 2 วิธี ได้แก่ 1) การที่ครูสาธิตการอ่านคำใหม่ โดยเริ่มจากการออกเสียงแรกและผสมเสียงทีละเสียงจนประสมรวมเป็นคำ เช่น ครูสอนคำว่า met ครูเขียนคำบนกระดานและสาธิตการออกเสียงให้นักเรียนฟังก่อน หลังจากนั้นจึงอธิบายว่าพยัญชนะต้น คือ m เป็นตัวสัญลักษณ์แทนเสียง/m/เหมือนเสียงที่ปรากฏในคำว่า "mittens" หลังจากนั้นครูออกเสียง /m/และเพิ่มเสียงสระ/e/เสียงสั้นเสียงที่ทอดเสียงเป็น/mmee/ผสมเสียงเป็น/me/หลังจากนั้นครูเพิ่มเสียงตัวสะกด/t/และออกเสียงเป็น/met/ และ 2) การสอนโดยใช้การเทียบเสียง (Letter Substitution) เช่น ครูวางตัวสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง (Phonograms) เช่น _an ไว้บนกระดาน แล้วนำตัวพยัญชนะไปวางไว้ด้านหน้า จากนั้นเปลี่ยนพยัญชนะเป็นตัวอื่น ๆ และให้นักเรียนอ่านคำที่เห็น เช่น can man เป็นต้น หรือครูอาจจะใช้ตัวอักษร 3 ตัว ได้แก่ s a t บนกระดาน และให้อ่านคำ sat ครูเปลี่ยนสระ a เป็น i นักเรียนจะอ่านคำว่า sit ครูเปลี่ยนสระอีกเป็น set การเปลี่ยนหรือการเทียบเสียงเช่นนี้จะทำให้นักเรียนได้ฝึกการประสมคำได้คำใหม่ ๆ เช่น คำว่า sat sit hit hot hop mop map นอกจากการเปลี่ยนตัวอักษรครูอาจใช้วิธีการเพิ่ม ลด หรือสลับสับเปลี่ยนลำดับตัวอักษรในคำ เพื่อเพิ่มความซับซ้อน เช่น จากคำว่า black back tack trick เป็นต้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า วิธีโฟนิกส์มี 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบที่หนึ่ง การสอนโดยการแยกสอนทีละตัวอักษรและชี้ให้นักเรียนเห็นชัดเจนว่าตัวอักษรตัวหนึ่งแทนเสียงอะไรบ้าง เพื่อนำมาประสมหรือเรียงต่อกันเป็นคำ ส่วนอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การสอนโดยให้นักเรียนเห็นคำทั้งคำโดยไม่ต้องสอนแยกเสียงตัวอักษรทีละเสียงที่ประกอบเป็นคำนั้น ๆ ออกจากกัน เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์เชื่อมโยง และสรุปได้ด้วยตนเองว่า ตัวอักษรนั้นแทนเสียงอะไร นอกจากนี้การสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์มี 2 ลักษณะ คือ สอนเสียงสระและเสียงพยัญชนะทีละเสียงและสอนเป็นคำ ซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้และเข้าใจในหลักการอ่านเทียบเสียงสระหรือพยัญชนะ ซึ่งการอ่านแจกลูกเทียบเสียงหรือผันอักษรเพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่าน ส่วนการสอนสะกดคำนั้นเพื่อประโยชน์ในการหัดเขียนให้ถูกต้อง

3.2 ขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธีโฟนิกส์

Polloway, Patton, and Serna (2005 อ้างถึงใน สุไพรมา ลีลามณี, 2553: 50) ได้อธิบายขั้นตอนการสอนอ่าน โดยวิธีโฟนิกส์มี 4 ขั้นตอนคือ 1) การสอนการแทนกันของตัวอักษรกับเสียงทีละตัว ซึ่งเป็นการสอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจโดยตรง ไม่ใช่ให้นักเรียนสรุปความคิดเอง ตัวอย่างเช่น สอนตัวอักษร S ซึ่งออกเสียง/s/แทนที่จะสอนโดยยกตัวอย่างเป็นคำ "sun" หรือ "soap" ครูสอนโดยเขียนตัวอักษร S แยกให้นักเรียนเห็นชัดเจน พร้อมทั้งออกเสียงให้นักเรียนฟัง sss ผู้สอนหลายคนเห็นว่า เมื่อสอนแยกตัวอักษรและเสียงเช่นนี้แล้ว ครูควรเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ปรากฏในคำให้นักเรียนเห็นทันทีจะเป็นประโยชน์มากขึ้น 2) การสอนประสมเสียงเพื่ออ่านคำ หลังจากที่นักเรียนเรียนได้ 2 เสียงที่สามารถนำมาประสมเป็นคำได้แล้ว เช่น a กับ m ครูจะให้นักเรียนประสมเสียงและออกเสียงเป็นคำ 3) การให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อเกิดข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงช่วยให้ครูทราบเมื่อนักเรียนอ่านผิดและครูสามารถแก้ไขหรือให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้ทันที เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ถูกต้อง และ 4) การฝึกฝนสม่ำเสมอ ครูให้นักเรียนฝึกทบทวนเสียงใหม่ที่เรียนไปแล้ว โดยแยกฝึกทุก ๆ วัน หลังจากนั้นจึงนำเสียงนั้นเข้ามาใช้ในกิจกรรมการอ่าน เช่น อ่านคำที่มีเสียงนั้นประสมอยู่ด้วย

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 25-26) ได้แนะนำการนำวิธีโฟนิกส์มาใช้สอนภาษาไทยไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 การสอนเสียงสระและพยัญชนะที่มีความถี่ในการใช้ก่อน เช่น

เสียงพยัญชนะ บ คำว่า "บ้าน" "บอล" "บิน"

เสียงพยัญชนะ ม คำว่า "แม่" "ม้า" "หมู"

เสียงพยัญชนะ ป คำว่า "ปู่" "ปี่" "ป่า"

เสียงสระ -า คำว่า "กา" "ป่า" "จาน"

เสียงสระ^๖ คำว่า "ปี" "สี" "มีด"

เสียงสระ_๑ คำว่า "หู" "งู" "รูป"

ขั้นที่ 2 การสอนเสียงสระและพยัญชนะที่ออกเสียงง่ายก่อน เช่น เสียงสระ อา อี อุ เอ
เสียงพยัญชนะ บ ป ว น ล

ขั้นที่ 3 จัดระบบการสอนเสียงสระและเสียงพยัญชนะตามลำดับจากง่ายไปสู่ยาก ควรสอน
คาบละไม่เกิน 5 หน่วยเสียง เมื่อนักเรียนอ่านได้จึงเพิ่มหน่วยเสียงใหม่ที่ละน้อยจนครบทุกหน่วยเสียง
ในภาษา

ขั้นที่ 4 การสอนเป็นคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระและเสียงพยัญชนะใน
แต่ละคำ

ขั้นที่ 5 การสอน ควรเน้นการสอนเสียงพยัญชนะก่อนการสอนเสียงสระ

ขั้นที่ 6 การสอนเสียงสระเสียงยาวก่อนเสียงสระสั้น

ขั้นที่ 7 การสอนเสียงพยัญชนะที่สังเกตอวัยวะการออกเสียงได้ชัดเจนขณะออกเสียงก่อน
คือ เสียงพยัญชนะที่เกิดจากอวัยวะส่วนหน้าของช่องปาก เช่น เสียง /ม/ /น/ /ว/ /ล/ ก่อนเสียงพยัญชนะ
ที่เกิดจากอวัยวะส่วนหลังที่อยู่ในช่องปาก เช่น เสียง /ก/ /ค/ /ห/

ขั้นที่ 8 การสอนเสียงสระแท้ก่อนเสียงสระประสม

ขั้นที่ 9 การสอนเสียงพยัญชนะ ควรสอนเสียงพยัญชนะต้นก่อนพยัญชนะควบกล้ำและ
พยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ขั้นที่ 10 การสอนเสียงสระปกติก่อนเสียงสระลดรูป

ขั้นที่ 11 การสอนคำที่มีความหมายและเป็นคำที่ปรากฏในประโยคที่มีความหมายด้วย
เช่น การสอนสระ อา ครูให้นักเรียนออกเสียง มา นา ยา ลา และควรมีคำเหล่านี้ในประโยคที่มีความหมาย
เช่น "ตา มา หา อา" "ยา ทา ตา อยู่ในตู้" "ลา เล็กกว่า ม้า" เป็นต้น

ขั้นที่ 12 การสอนคำที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางภาษาก่อนการสอนคำยกเว้นที่ไม่เป็นไป
ตามกฎเกณฑ์ เช่น "กิน อ่านว่า ก – ิ – น" "ตฤณ อ่านว่า ต-ริ-น" เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ผดุง อารยะวิญญู ได้อธิบายต่ออีกว่า การสอนอ่านสำหรับให้นักเรียนสามารถ
อ่านได้คล่องแคล่วควรมีความสามารถใน 5 ด้าน ดังนั้นแนวทางการช่วยเหลือให้นักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ซึ่งมีปัญหาด้านการอ่านให้มีความสามารถในการอ่านได้ทันทั่วทั้งที่ ต้องมี
กรรมวิธีการช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรก ต้องมีกระบวนการสอนที่เป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การตระหนักเกี่ยวกับระบบในภาษา (Phonemic Awareness: PA) เน้นการฝึกเบื้องต้น
ที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่าภาษาประกอบด้วยเสียง (Phone) เสียงที่ได้ยินชัดที่สุดในคำหรือพยางค์ คือ
เสียงสระ สระเสียงยาวจะได้ยินเสียงชัดกว่าเสียงสระเสียงสั้น นอกจากเสียงสระแล้วยังมี ก ส ม

เป็นตัวแรกของคำ เราเรียกว่าพยัญชนะ บางคำมีพยัญชนะต่อท้ายเรียกว่าตัวสะกด บางคำไม่มี ทุกคำมีระดับเสียงเรียกว่าวรรณยุกต์

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน่วยของเสียงในภาษา (Phonics) Phon แปลว่า เสียง Phonics แปลว่า เกี่ยวกับเสียงในภาษา ได้แก่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ การสอนให้ผู้เรียนเข้าใจหน่วยเสียงในภาษาและให้เปล่งเสียงได้ถูกต้องครูอาจจะใช้สื่อประกอบหรือใช้ตัวอักษรลีลา (ตัวหนา) ประกอบ เช่น ตัวอย่างการสอนให้อ่านออกเสียงคำที่ประกอบด้วยสระอาคือ มา กา ปา ขาตา และตัวอย่างการสอนให้อ่านออกเสียงคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น ค (ตัวหนา) คือ คำ คาว เดินคอง แดง

ขั้นที่ 3 การรู้คำศัพท์ (Vocabulary) การสอนอ่านคำศัพท์อาจจะใช้เทคนิคต่อไปนี้คือ 1) สอนให้เข้าใจความหมายของคำ (ศัพท์) ที่พูดได้อย่างเดียวหรือคำที่เป็นภาษาพูด(Oral Vocabulary) กับคำศัพท์ที่เป็นคำที่อ่านได้ (Reading Vocabulary) เด็กบางคนอาจพูดได้เป็นคำแต่ไม่เคยเห็นคำนั้นที่พิมพ์เป็นคำ เมื่อพบคำนั้นในหน้ากระดาษจึงอ่านไม่ได้ จึงควรสอนทั้งคำศัพท์ที่เด็กพูดได้และสอนให้อ่านจากบัตรคำ 2) แบ่งการสอนคำศัพท์ออกเป็นหลายระดับ และนำมาเสนอตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เช่น มีคำเกี่ยวกับชีวิตประจำวันที่จะต้องสอน 30 คำ ควรเรียงคำจากง่ายไปหายากตามโครงสร้างของคำแล้วนำมาสอนครั้งละ 5 คำเป็นต้น ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำที่มีโครงสร้างของคำยากไปหาง่ายตามลำดับเช่น มา ย่า กิน บ้าน กล้วยหอม เป็นต้น 3) ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการสอนอ่าน ปัจจุบันมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการสอนคำศัพท์หลายโปรแกรม เป็นโปรแกรมสำเร็จรูปที่รู้จักกันในนาม CDL มีทั้งที่ใช้แบบฝึก มีทั้งภาพและเสียง มีแบบทดสอบประเมินผลพร้อมสรรพ ครูอาจนำโปรแกรมเหล่านี้มาใช้สอน 4) การสอนอ่านคำศัพท์โดยไม่ตั้งใจ (Incidental reading) หรือ (Incidental learning) ขณะที่ครูกับนักเรียนทำกิจกรรมร่วมกันเมื่อพบคำใหม่ ครูสอนกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทันที เช่น ในขณะที่อ่านนิทานให้เด็กฟัง อาจมีคำศัพท์ใหม่ที่เด็กยังไม่รู้ ครูควรสอนทีละคำหรือขณะเดินทางไปทัศนจร ขณะเข้าค่าย กิจกรรมลูกเสือ เป็นต้น และ 5) สอนคำศัพท์ใหม่ก่อนการอ่านคำใดเป็นคำใหม่ควรสอนคำนั้นก่อนให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่ครูกำหนดให้ (ควรให้เด็กเลือกเรื่องที่จะอ่านเอง)

4. ความเข้าใจ (Comprehension)

การอ่านจับใจความ ครูอาจใช้เทคนิคในการสอนอ่านจับใจความดังนี้

4.1 ตรวจสอบความเข้าใจก่อน (Compression monitoring) หลังจากให้นักเรียนอ่านเรื่องที่นักเรียนเลือกด้วยตนเองแล้ว ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านว่าเด็กเข้าใจหรือไม่ หากไม่เข้าใจครูอธิบายเพิ่มเติม

4.2 สอนโดยใช้วิธีสอนเรียนร่วม (Cooperatning learning) หรือเรียกอีกวิธีหนึ่งว่าการร่วมกันเรียน ซึ่งมีเทคนิคย่อย ๆ มากมายวิธีหนึ่งที่เหมาะคือ เทคนิคที่เรียกว่า "ตัวต่อ" (Jigsaw) นั่นคือการมอบให้ผู้เรียนเรียนรู้ในหัวเรื่องที่กำหนด แล้วนำเรื่องย่อย ๆ มาต่อกันเข้าเพื่อเรียนเรื่องใหญ่ที่สมบูรณ์

5. กิจกรรมการสอนอ่านให้คล่อง (Fluency)

ครูผู้สอนอาจส่งเสริมการอ่านให้คล่องได้ดังนี้

5.1 ส่งเสริมให้อ่านโดยไม่ติดขัด ไม่หยุดชะงักอ่านโดยไม่ต้องประสมคำอ่านได้ทันทีที่มองเห็นคำหรือข้อความ

5.2 จำแนกพยางค์หรือจำแนก (แยก) คำได้ ความยุ่งยากประการหนึ่งของเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้คือ ไม่สามารถแยกคำออกจากกันได้ เนื่องจากภาษาไทยเขียนคำต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ จึงจำเป็นต้องหาวิธีการในการฝึกแยกคำหรือพยางค์ให้เด็ก แยกคำให้ได้จึงจะอ่านได้เช่น จงแยกคำต่อไปนี้ "ไม่ยากคิดให้พิศวงงวย" อาจแยกได้โดยใช้เส้นแบ่งคำลงในช่องว่างเป็นช่อง ๆ เช่น

ไม่	อยาก	คิด	ให้	พิศวง	ง	งวย
-----	------	-----	-----	-------	---	-----

5.3 อ่านซ้ำ ๆ (Repeated Reading) ให้นักเรียนอ่านซ้ำ ๆ คำเดิมหลาย ๆ ครั้งหากเบื่ออาจแทรกด้วยกิจกรรมที่ลงมือหยิบ-จับ

5.4 การอ่านร่วมกัน (Reading Along) หรืออ่านพร้อมกันอาจมีการประยุกต์เป็นการอ่านเดี่ยว อ่านพร้อมกัน อ่านเดี่ยวสลับกับการอ่านพร้อมกันทีละ 2 คน 3 คน 5 คน ทั้งชั้น เป็นต้น

5.5 จับคู่อ่าน (Pair Reading) คล้ายกับข้อที่ 4 แต่อ่านทีละ 2 คน พร้อมกัน อาจสลับกันกับการอ่านเดี่ยวก็ได้

5.6 การอ่านแบบเสียงก้องหรือเสียงสะท้อน (Echo Reading) เป็นการให้ 1 คน หรือ 1 กลุ่ม แล้วอีก 1 กลุ่มอ่านตาม เป็นการสะท้อนเสียงของกลุ่มแรก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนอ่านด้วยวิธี โฟนิคส์เป็นวิธีที่เหมาะสมวิธีหนึ่งสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งสอนให้นักเรียนรู้จักเสียงที่มีตัวอักษรเป็นตัวแทนเสียง โดยสอนแยกเสียงของพยัญชนะและสระทีละเสียงอย่างชัดเจน เพื่อให้นักเรียนแยกเสียงของคำ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนเชื่อมโยงเสียงกับรูปตัวอักษรที่ปรากฏในคำที่เห็น โดยต้องสอนตามลำดับขั้นตอน ครูสามารถสอนอ่านคำโดยเริ่มจากคำที่นักเรียนรู้จักและคุ้นชินจากภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาก่อน เพื่อง่ายต่อการเข้าใจความสามารถและช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านคำได้เร็วขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยเกมการศึกษา

ถึงแม้คำว่า "เกม" จะเน้นความสนุกสนานเป็นหลัก แต่นักการศึกษาจำนวนมากใช้เกมในการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลานานแล้ว ส่วนนี้แบ่งการนำเสนอเนื้อหาออกเป็น 4 ส่วน คือ ความหมายของเกมการศึกษา ประเภทของเกมการศึกษา ประโยชน์ของการใช้เกมการศึกษา และ การใช้เกมในการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละส่วนมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของเกมการศึกษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ให้ความหมายของคำว่า เกม หมายถึง การแข่งขัน การเล่นเพื่อความสนุกสนาน สอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการดังต่อไปนี้

ลัดดา ศิลาน้อย (2532 อ้างถึงใน ประวร อามาตมูลตรี, 2548: 36) ให้ความหมายไว้ว่า เกมเป็นการเล่นง่าย ๆ มีกฎกติกาที่น้อย สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี

ปัทมา ราษฎร์คุชฎี (2545: 16) ได้อธิบายว่า เกม หมายถึง กิจกรรมการเล่นที่กำหนดขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมาย มีกฎเกณฑ์กติกา จัดอยู่ในรูปการแข่งขันระหว่างบุคคลหรือระหว่างกลุ่ม ผู้สอนสามารถนำเกมมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะทางด้านร่างกาย สติปัญญา และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย

ปจงค์จิต เย็นจิตต์ (2546: 30) ได้อธิบายว่า เกม หมายถึง เกมเป็นกิจกรรมที่มีกฎเกณฑ์กติกา วิธีเล่น ซึ่งมีจำนวนผู้เล่นคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ เกมช่วยกระตุ้นการทำงานของร่างกายและสมอง ช่วยฝึกทักษะให้นักเรียนเกิดความคิดรู้จักแก้ปัญหา พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เมื่อสิ้นสุดการเล่นจะต้องมีการประเมินผลการเล่นนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนาน และช่วยให้นักเรียนจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น พร้อมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางสังคมที่ดี

ประวร อามาตมูลตรี (2548: 37) อธิบายว่าเกม หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยกฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ ไม่ซับซ้อน ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาให้แก่ผู้เล่น และช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินผ่อนคลาย

จากแนวคิดของนักวิชาการจึงสรุปได้ว่า เกม หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีความเพลิดเพลินสนุกสนานกับการเรียนการสอนและสร้างแรงจูงใจให้รักการเรียน และสามารถจดจำเนื้อหาที่เรียนได้อย่างแม่นยำในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

2. ประเภทของเกมการศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยเห็นว่า ถึงแม้นักวิชาการจะแบ่งเกมการศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ หลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบมีแนวคิดไม่ต่างกันมากนัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปราณี ทองคำ (2542: 43) แบ่งเกมตามวัสดุที่ใช้ คือ เกมที่ต้องมีวัสดุประกอบการเล่น เช่น เกมไพ่ เกมบิงโก เกมอักษรไขว้ เกมงูตกบันได เกมเศรษฐี เกมกระดาน เป็นต้น และ เกมที่ไม่มีวัสดุประกอบ เช่น เกมทายปัญหา เกมใบ้คำ เกมสถานการณ์จำลอง เกมบทบาทสมมติ เป็นต้น

เยาวพา เดชะคุปต์ (2546: 56-58) แบ่งประเภทของเกม ไว้ดังนี้คือ 1) การเล่นเป็นนิยาย และการเล่นเลียนแบบ (Story Play and Minetics) ได้แก่ การเล่นที่มีนิยายประกอบ เด็กแสดงท่าทาง ประกอบนิยายนั้น เช่น เลียนแบบท่าทางของสัตว์ที่เป็นตัวละครในเรื่อง เป็นต้น 2) การเล่นเบ็ดเตล็ด (Low Organization) เป็นการเล่นที่เป็นกติกาเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่งเสริมให้เด็กเกิดทักษะเบื้องต้นด้านการเคลื่อนไหว 3) เกมการเล่นที่让孩子ตรวจสอบสมรรถภาพของตนเอง (Self Testing Activities) ได้แก่ การเล่นที่ส่งเสริมให้เด็กมีความแข็งแรงของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย 4) เกมนำไปสู่กีฬาใหญ่ (Lead-Up Games) ได้แก่ เกมที่ทำให้เกิดทักษะในการเล่นกีฬาใหญ่ ๆ เช่น เกมโยนลูกบอล ลงตะกร้า เพื่อเป็นทักษะในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล เป็นต้น 5) เกมการเคลื่อนไหวและการเล่นประกอบเพลง (Motion Song and Singing Games) ได้แก่ การร้องเพลงและมีท่าประกอบ หรือร้องเพลงแล้วเล่นเกมไปด้วย 6) เกมันทนาการ (Recreation Games) ได้แก่ การเล่นเพื่อความเพลิดเพลิน ใช้เวลาว่างผ่อนคลายความตึงเครียด 7) เกมที่เล่นเป็นกลุ่ม (Group Games) ถึงแม้ว่าเราจะให้เวลาเด็กเล่นเสรีแต่เราก็ควรให้โอกาสเด็กได้เล่นเกมง่าย ๆ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กทุก ๆ ด้าน เช่น เด็กวัย 5 ขวบ จะชอบเล่นเกมเป็นกลุ่ม วิธีการเล่นเกมง่าย ๆ และมีกฎกติกาไม่มากนัก เป็นต้น ครูจึงควรเลือกเกมที่เหมาะสมกับอายุ ความสนใจ ความสามารถ และวัฒนธรรมของเด็ก และ 8) เกมการศึกษา (Didactic Games หรือ Education Games) หมายถึง กิจกรรมการเล่นที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานการศึกษา เช่น การจัดให้เด็ก 4-6 ขวบ เล่นเกมจับคู่ เกมหาภาพเหมือน เกมต่อภาพ การเรียงภาพตัดต่อ เพื่อฝึกความพร้อมในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในชั้นประถมศึกษา เป็นต้น เกมทางการศึกษานี้มุ่งให้เด็กได้ใช้สติปัญญาสังเกต คิดหาเหตุผล และแก้ปัญหา โดยการฝึกทักษะดังกล่าวนี้ ต้องใช้เวลามาก

นอกจากนี้ สมใจ ทิพย์เมธา และ ละออ ชูติกร (2525 อ้างถึงใน ประวร อามาตมุลตรี, 2548) อธิบายว่าเกมอาจแบ่งตามประโยชน์ต่อผู้เรียน ได้ดังนี้คือ 1) เกมเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์และกฎกติกาเหมือนเกมอื่น ๆ แต่เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นหลัก 2) เกมเสริมทักษะการเคลื่อนไหว เป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์และกฎกติกาวิธีเล่นเหมือนเกมอื่น แต่เน้นทักษะการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วว่องไว 3) เกมเสริมทักษะการเรียนรู้

เป็นเกมที่มีจุดมุ่งหมายพัฒนาผู้เรียน เกมเหล่านี้จึงมีกติกาเล็กน้อยและมีสื่อประกอบการเรียนเหมือนเกมประเภทอื่น ๆ แต่สิ่งที่แตกต่างคือ เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ ส่วนมากจะเป็นเกมในร่มและมีจุดมุ่งหมายเน้นการแข่งขัน เสริมการเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือหนึ่ง เกมที่ฝึกให้เด็กคิดแต่ไม่เกี่ยวกับเรื่องวิชาการ (Nonacademic Games) เป็นเกมที่จัดเพื่อความสนุกสนาน ลักษณะของความแตกต่างของเกมชนิดนี้เป็นเรื่องกฎหรือกติกาที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับการเล่นในแต่ละคนเท่านั้น เช่น หมากรุก บิงโก บันไดจู โดมิโน เป็นต้น และสอง เกมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิชาการ (Academic Games) เป็นเกมที่จัดขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนหรือด้านการศึกษา บางครั้งอาจนำเอาเกมที่ไม่เกี่ยวกับการศึกษามาดัดแปลงเป็นเกมการศึกษาได้ โดยยึดเนื้อหาและจุดประสงค์ของการสอนบทเรียนนั้น ๆ เช่น การใช้เกมบิงโก นำการสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะ เป็นต้น

ประวร อามาตมูลตรี (2548) แบ่งเกมออกเป็น 2 ประเภทใกล้เคียงกับข้อมูลข้างต้น คือ เกมการศึกษา และเกมที่ไม่เกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งครูต้องเลือกให้เหมาะกับบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ ตลอดจนวัยของผู้เรียน

เมื่อพิจารณาการใช้เกมในการสอนภาษาไทย สมพล ฐปบุชา (2527 อ้างถึงใน ประวร อามาตมูลตรี, 2548) แบ่งเกมออกเป็น 3 ประเภทดังนี้ 1) เกมการสอนวรรณคดี เช่น การแข่งขันจับคู่ตัวละครในวรรณคดี การแข่งขันหาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน เกมทายชื่อตัวละครในวรรณคดี 2) เกมการใช้ภาษา เช่น เกมแข่งขันเขียนคำ การแข่งขันอ่านคำ เกมเปิดพจนานุกรม เกมหาคำตรงกันข้าม เกมเรียงประโยค 3) เกมหลักภาษา เช่น เกมคำปริศนาคำตาย เกมลักษณะนาม เกมวรรณยุกต์ เกมอักษรนำ เกมเรียงคำ เกมผสมคำ เป็นต้น

มณฑาทิพย์ อัดตปัญญา (2542: 24 อ้างถึงใน วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ, 2551: 43) ได้แบ่งเกมออกเป็น 6 ประเภท คือ 1) เกมฝึกการกระทำ (Manipulative Games) คือการที่เด็กนำของเล่นต่าง ๆ มาเล่นอย่างมีกฎเกณฑ์ กติกา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กได้พัฒนาประสาทสัมผัสระหว่างการใช้เครื่องมือและสายตา เช่น การร้อยลูกปัด ดัดกระดาษ กรอกน้ำใส่ขวด 2) เกมการศึกษา (Didactic Games) คือเกมที่พัฒนาการคิดของเด็ก ให้เด็กได้ค้นหาเหตุผลจากการเล่น เช่น การจับคู่ส่งของหรือภาพ การเล่นโดมิโน การเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง 3) เกมฝึกทักษะทางร่างกายหรือเกมพลศึกษา (Physical Games) มีมากมายหลายอย่างซึ่งรวมทั้งการฝึกการบริหารประจำวันต่าง ๆ ของเด็กด้วย เกมประเภทนี้ได้แก่ เกมวิ่งไล่จับ เกมทำตามคำสั่ง เกมซ่อนหา 4) เกมฝึกทักษะภาษา (Language Games) เป็นเกมที่อาศัยจินตนาการและการใช้คำพูดโดยไม่ต้องใช้วัตถุ อุปกรณ์ใด ๆ เช่น เกมอะไรเอ่ย เกมตะลือกตุ๊กเต้ 5) เกมทายคำบัตร (Card Games) เป็นบัตรที่ครูทำขึ้น ช่วยให้เด็กสามารถแยกความแตกต่างฝึกความจำและเสริมทักษะอื่น ๆ และ 6) เกมพิเศษ (Special Games) เป็นเกมที่ครูอาจจัดให้เด็กเล่นเป็นครั้งคราว เช่น เกมหาสิ่งของ เกมหลายทาง

ฐิตา วจานาคมกุล (2555: 17) ได้อธิบายประเภทของเกมที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยกำหนดวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการไว้ชัดเจน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่จัดให้ทุกคนช่วยกันคิดและเล่นเกม หลังจากนั้นจะมีการนำเนื้อหาข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลของการเล่นมาใช้ในการสรุปให้แนวคิดเชื่อมโยงกับเนื้อหาบทเรียน เช่น เกมสำรวจ บัตรภาพ เกมสื่อบัตรเลขเจาะ เกมเครื่องหมายมหาสนุก เกมเรียงลำดับตัวเลขแสนสนุก เกมผู้นำ-ผู้ตาม เกมเขียนจากสัมผัส เกมพลิกบล็อก และเกมฟังปฏิบัติตาม เป็นต้น

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าเกมนั้นสามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น แบ่งตามประโยชน์ของผู้เรียน แบ่งตามประกอบเนื้อหาสาระการเรียน แบ่งตามสภาพห้องเรียน หรือจะแบ่งตามวัสดุที่ใช้ แบ่งตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เป็นต้น

3. ประโยชน์ของการใช้เกมการศึกษา

ดังที่กล่าวข้างต้นว่า เกมมีหลายประเภท นักวิชาการจึงนำเกมการศึกษาใช้เพื่อวัตถุประสงค์หลากหลายดังต่อไปนี้ (ปีทมา ราษฎร์คุชฎี, 2545; เยาวพา เคะหะคุปต์, 2546; วาทีณี กาญจนะ, 2548; อัจฉรา ชิวพันธ์ (2533 อ้างถึงใน วราภรณ์ เหลี่ยมไธสง, 2542)

3.1 วัตถุประสงค์หลักของเกมคือ เพื่อสร้างความสนุกสนาน นักการศึกษาจึงมักใช้เกมเพื่อให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน และคลายความตึงเครียดที่เกิดจากการเรียน เมื่อผู้เรียนมีอารมณ์ผ่อนคลายผู้เรียนย่อมเรียนรู้เนื้อหาจากครูได้ดีขึ้น

3.2 ครูอาจต้องการฝึกฝนความแข็งแรง ความคล่องแคล่ว ความยืดหยุ่น เกมจึงอาจถูกนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างลักษณะทางกายก็ได้

3.3 เกมยังถูกนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการ เพราะการเล่นเกมนำให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เป็นผลให้นักเรียนจำบทเรียนได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น เช่น การใช้เกมเพื่อพัฒนาคุณภาพการอ่าน เป็นต้น

3.4 ครูอาจนำเกมมาใช้เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอนให้นักเรียนรู้จักกฎกติกา ส่งเสริมลักษณะความเป็นผู้นำ ฝึกให้เป็นผู้ตามที่ดี มีน้ำใจ นักกีฬาจากการเรียนรู้กฎกติกา รู้จักรอคอย และมีสมาธิในการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ครูยังสามารถใช้เกมในการสอนให้นักเรียนทำงานร่วมกันด้วยความสามัคคี เพราะเกมสามารถทำหน้าที่ส่งเสริมสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้เล่นด้วยกันได้ด้วย

3.5 ครูหลายคนใช้เกมในการประเมินความสามารถของผู้เรียนก่อนสอนและประเมินว่าผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ครูสอนได้มากน้อยเพียงใด (ประวร อามาตมุลตรี, 2548)

ทัศนาศา แชมมณี (2544: 81–84 อ้างถึงใน ฐิตา วัฒนากมล, 2555: 20–22) ได้อธิบายว่า เทคนิคและข้อเสนอแนะในการใช้วิธีสอน โดยใช้เกมเพื่อให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพไว้ดังต่อไปนี้คือ 1) การเลือกและการนำเสนอเกมที่นำมาใช้ในการสอน ส่วนใหญ่จะเป็นเกมที่เรียกว่า "เกมการศึกษา" คือ เป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ มิใช่เล่นเพียงเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น อย่างไรก็ตามผู้สอนอาจมีการนำเกมที่เล่นกันเพื่อความบันเทิงเป็นสำคัญ มาใช้ในการสอน โดยนำมาเพิ่มขึ้นตอนสำคัญ คือ การวิเคราะห์หรืออภิปรายเพื่อการเรียนรู้ได้ เกมที่ได้รับการออกแบบให้เป็นเกมการศึกษาโดยตรงมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ เกมแบบไม่มีการแข่งขัน เกมการสื่อสาร เกมการตอบคำถาม เป็นต้น เกมแบบแข่งขัน มีผู้แพ้ ผู้ชนะ และเกมจำลองสถานการณ์ เป็นเกมที่จำลองความเป็นจริง สถานการณ์จริง มี 2 ลักษณะ คือ จำลองความเป็นจริง ลงมาเล่นในกระดานหรือบอร์ดเรียกว่า บอร์ดเกม เช่น เกมเศรษฐี เกมมลภาวะเป็นพิษ เกมแก้ปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น และเกมจำลองสถานการณ์ที่จำลองสถานการณ์และบทบาทขึ้นให้เหมือนความเป็นจริง และผู้เล่นจะต้องลงไปเล่นจริง ๆ ปัจจุบันการใช้เกมจำลองสถานการณ์ในรูปแบบใหม่ ๆ ขึ้น คือ คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นเกมจำลองสถานการณ์ที่ผู้เล่นสามารถควบคุมการเล่นผ่านทางจอคอมพิวเตอร์ได้ ปัจจุบันได้รับความนิยมสูงมาก 2) การชี้แจงวิธีเล่นและกติกาการเล่น เนื่องจากเกมแต่ละเกมมีวิธีการเล่น และกติกาที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาบทเรียน ผู้สอนควรจัดลำดับขั้นตอนและอธิบายรายละเอียดให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจนพร้อมกันเสียก่อน อาจจะมีการซ้อมเพื่อชี้แจงวิธีเล่นและกำหนดกติกาการเล่นจริงก็ได้ 3) การจัดสถานที่เพื่อการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อให้การเล่นไม่เกิดปัญหาติดขัดและเสียเวลา เสียอารมณ์ของผู้เรียนและผู้สอน ทำให้ประโยชน์ที่จะได้รับการเรียนการสอนสามารถพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 4) การอภิปรายหลังการเล่นเกมควรมุ่งประเด็นไปตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน ซึ่งจุดเน้นสำคัญในการใช้เกมการศึกษา ควรมึวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้คือ ฝึกฝนเทคนิคหรือทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการ เรียนรู้เนื้อหาสาระจากเกมนั้น และเรียนรู้ความเป็นจริงของสถานการณ์ต่าง ๆ

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้นสรุปได้ว่า เกมการศึกษามักถูกนำมาใช้เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์ เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน และเป็นการทบทวนเนื้อหาความรู้จากการเรียนรู้นั้น ๆ นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความสนุกสนาน คลายความตึงเครียด ทั้งนี้เทคนิคในการเลือกใช้เกมการศึกษาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดในบทเรียนมีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษา ดังนี้ 1) การเลือกเกมเพื่อนำมาใช้ในการสอนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และวัยวุฒิของผู้เรียน 2) การชี้แจงวิธีเล่น กติกาที่ตกลงเป็นที่ยอมรับร่วมกัน 3) การอภิปรายสรุปผลที่ได้รับประโยชน์จากการใช้เกมการศึกษา ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์เป้าหมายได้มากขึ้นน้อยเพียงใด

4. การนำเกมการศึกษามาใช้ในการจัดการเรียนรู้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องทำให้เห็นว่าครูผู้สอนสามารถนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น แต่การจะทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์จากเกมสูงสุดนั้น ครูต้องรู้จักลักษณะของเกมนั้น ๆ เพื่อให้สามารถเลือกเกมที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของตนและทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์สูงสุด ประนอม สุรัสวดี (2535 อ้างถึงใน วาทีณี กาญจนะ, 2548) แนะนำว่า ครูควรใช้เวลาสั้น ๆ และต้องเหมาะกับระดับชั้นของนักเรียน นอกจากนี้ วาทีณี กาญจนะ (2548) อธิบายว่า นอกจากพิจารณาเรื่องวัยของเด็กแล้วครูควรเลือกเกมที่ไม่น่าเบื่อหรือซ้ำซ้อนมากเกินไป อีกทั้งยังสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพราะครูหวังจะใช้เกมเป็นเครื่องมือในการดึงให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น หากครูใช้เกมที่ซ้ำซ้อนหรือยากเกินไป เกมนั้นคงไม่ช่วยส่งเสริมวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้

นอกจากครูควรรู้จักวิธีการเล่นและกฎกติกาของเกมเป็นอย่างดีพอสมควร เพื่อสามารถสอนให้นักเรียนเล่นเกมได้อย่างราบรื่นและไม่ผิดวิธีแล้ว ครูยังควรพิจารณาว่าจะนำเกมมาใช้เมื่อใด และใช้อย่างไรด้วย สุทธิ สวงวณิน (2530 อ้างถึงใน วราภรณ์ เหลี่ยมไธสง, 2550) แนะนำว่า ครูสามารถนำเกมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้หลายช่วง เช่น ครูอาจใช้เกมในช่วงต้นของคาบเรียนเพื่อให้เกมช่วยนำเข้าสู่บทเรียน ครูอาจใช้เกมขณะสอนเพราะเกมสามารถเป็นวิธีการสอนหรือเป็นสื่อการสอนก็ได้ และครูยังสามารถนำเกมมาใช้ตอนท้ายคาบเพื่อเป็นกิจกรรมให้นักเรียนเล่นในเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หรือเพื่อพักผ่อนหลังสอนเนื้อหาครบเรียบร้อยแล้ว สุกัญญา ศรีพรหม (2541 อ้างถึงใน ประวร อามาตมุลตรี, 2548) อย่างไรก็ตามก่อนเล่นเกมครูต้องมีข้อตกลงหรืออธิบายการเล่นให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนเสียก่อน ประนอม สุรัสวดี (2535 อ้างถึงใน วาทีณี กาญจนะ, 2548)

นักการศึกษาหลายคนนำเกมมาใช้ในการสอนฟัง พูด อ่าน เขียนในวิชาภาษาไทย 6 (ประวร อามาตมุลตรี, 2548; สุกัญญา ศรีณะพรหม, 2541 อ้างถึงใน ประวร อามาตมุลตรี, 2548; จำรัส น้อยแสงสี, 2520 อ้างถึงใน วราภรณ์ เหลี่ยมไธสง, 2542) กล่าวถึงการนำเกมมาใช้ประกอบการสอนภาษาไทยไว้ดังนี้ 1) ฝึกนักเรียนให้เล่นเกมที่ต้องใช้ความรู้ทางวิชาการไว้หาปริบ ปฏิภาณ เช่น การเล่นเกมต่อคำศัพท์ทายปัญหา เป็นต้น 2) บทเรียนหนึ่งควรจัดเกมการเล่นไว้หลายอย่าง แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มเล่นแต่ละอย่างหรือจะเหมือนกันเป็นการแข่งขันก็ได้ เช่น ทายปัญหา การค้นหาคำตอบ เป็นต้น และ 3) การสร้างบทเรียนให้เป็นเกมต่าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของการวัดผลประเมินผลสิ่งที่ครูสอนไปแล้ว คือ ใช้เวลาประมาณ 5-10 นาที ท้ายชั่วโมงเพื่อจัดเกมง่าย ๆ

วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ (2551: 46) ได้อธิบายว่า การนำเกมมาประกอบการสอนมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนดังนี้ 1) พัฒนาความรู้การดัดแปลงเนื้อหาวิชามาทำเป็นเกม จะส่งเสริมการเรียนรู้ให้จดจำได้อย่างแม่นยำ ส่งเสริมสติปัญญาและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ปฏิภาณไหวพริบ 2) พัฒนาร่างกาย เกมที่นำมาใช้จะมีการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ซึ่งตอบสนองกับลักษณะของเด็กนักเรียนที่มีพัฒนาการทางสรีระ และ 3) พัฒนาอารมณ์และสังคม เกมจะช่วยในการฝึกผู้เรียนให้ทำงานอย่างสุขุม มีการตัดสินใจที่รวดเร็วที่สำคัญก่อให้เกิดความสนุกสนาน ในแต่ละเกมจะฝึกคุณธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ของสังคม เช่น ความสามัคคี ความมีน้ำใจนักกีฬา ความรับผิดชอบ ความยุติธรรม เป็นต้น

จิตา วัจนาคมกุล (2555: 11–20) ได้อธิบายว่าการสอนโดยใช้เกม หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา นำเนื้อหาของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลการเล่นของผู้เรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียนและประเมินผลสำเร็จด้านการสอนของครู และยังคงกล่าวถึงขั้นตอนการสอน โดยใช้เกมไว้ 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ 1) ผู้สอนนำเสนอเกม บอกชื่อเกม ชี้แจงวิธีการเล่น และกติกาการเล่น 2) ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา 3) ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับผลการเล่นและวิธีการหรือพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน และ 4) ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยหลายคนได้ทดลองนำเกมไปใช้กับการสอนภาษาไทยในระดับชั้นต่าง ๆ พบว่า ได้ผลดี เช่น วราภรณ์ เหลี่ยมไธสง (2542) รายงานว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียน โดยใช้เกมมีทักษะการอ่านและการเขียนคำยากสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ประวร อามาตมูลตรี (2548) พบว่า แผนจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการอ่านและเขียนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกมการศึกษานำมาใช้ในการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น เช่น วาทีณี กาญจนะ (2548) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแลแอะ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 2 ที่เรียนเรื่องการสะกดคำยาก โดยใช้เกมมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากแนวคิดของนักวิชาการจึงสรุปได้ว่า เกมการศึกษามีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อลักษณะของเกมการศึกษาสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนที่สอนก็สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีคุณภาพ นอกจากเกมการศึกษาจะทำให้ นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนแล้ว ยังเป็นการฝึกความแม่นยำในเนื้อหาบทเรียน และครูสามารถนำเกมการศึกษามาเป็นเครื่องมือในการวัดประเมินผลผู้เรียน เพื่อให้ครูทราบว่านักเรียนเรียนรู้สิ่งที่ครูสอนได้มากน้อยเพียงใด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ใช้กระบวนการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีการทดลอง
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีระดับสติปัญญาปกติแต่มีปัญหาด้านการอ่านคำภาษาไทย กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีสติปัญญาปกติแต่มีปัญหาด้านการอ่านคำภาษาไทย กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านบาโหย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์การเลือกดังต่อไปนี้

2.1 เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีปัญหาในการอ่านคำภาษาไทยที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและสระในแม่ ก กา โดยพิจารณาจากนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านคำภาษาไทยมากที่สุด 10 คนแรก โดยเรียงค่าคะแนนของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านที่มีปัญหามากที่สุดไปหานักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านน้อยที่สุด

2.2 ผู้ปกครองเต็มใจให้เข้าร่วมการวิจัยตลอดโครงการ

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบ One Group Pretest Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 248-249) ดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	ก่อนสอน	ทดลอง	หลังสอน
E	T ₁	X	T ₂
เมื่อ	E แทน	กลุ่มทดลอง	
	X แทน	การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา	
	T ₁ แทน	การประเมินความสามารถในการอ่านคำก่อนการทดลอง	
	T ₂ แทน	การประเมินความสามารถในการอ่านคำหลังการทดลอง	

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
2. แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและหาคุณภาพของการสร้างเครื่องมือ มีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนโดยวิธีฟิสิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

การสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนโดยวิธีฟิสิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดสร้างตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนบ้านบาไทย อำเภอบ้านค่าย จังหวัดสงขลา กลุ่มมือครูวิชาภาษาไทยในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการสอนการอ่านคำพื้นฐานและวิธีเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนโดยวิธีฟิสิกส์ร่วมกับเกม ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดประเมินผลการเรียนรู้ เนื้อหาที่สอนอ่านคำพยางค์เดี่ยวมาตราแม่ ก กา ที่ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว จำนวน 6 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะประสมสระเสียงยาว 5 เสียง อา อี อุ เอ โอ จำนวน 40 แผน

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการสอนภาษาไทย และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1.4 นำผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60–1.00 ซึ่งถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้แนะนำให้ปรับปรุงในด้านสื่อที่ใช้ในการสอนให้มีความหลากหลาย และให้มีเกมการศึกษามาใช้ร่วมกับการสอนทุกแผนซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำดังต่อไปนี้

1.5.1 การสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ควรใช้สื่อประกอบการสอนที่หลากหลาย และควรทบทวนเนื้อหาบทเรียนทุกครั้ง หากพบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจเนื้อหาการเรียนการสอนนั้น ๆ

1.5.2 เกมการศึกษาควรนำมาใช้เป็นกิจกรรมผ่อนคลายให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน และทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อเมื่อนักเรียนได้ผ่านการเรียนไปแล้วทุกครั้ง

1.5.3 เกมการศึกษาที่นำมา ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนต้องมีความหลากหลาย และเหมาะสมกับเนื้อหาการสอนที่วุฒิภาวะของผู้เรียน

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแล้วไปใช้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดสร้างแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำเพื่อประเมินความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา ซึ่งมีการสร้างและหาคุณภาพดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษามาตรฐานตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และศึกษารายงานเอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียนบ้านบาโฮย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา วิธีการวัดประเมินผล

2.2 สร้างแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น จำนวน 28 ตัว ประสมสระอา อี อุ เอ โอ จำนวน 20 คำ ได้แก่ คา คู โบ ตี เอ โร เม ชี จา ฎ นี พา เท หู โโก เพ ตี รู โฮ กา โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของสำนักบริหารการศึกษาพิเศษ (2547: 200–202) ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

อ่านถูก	ได้	1	คะแนน
อ่านผิดหรือไม่อ่าน	ได้	0	คะแนน

เกณฑ์การพิจารณา

16 – 20	คะแนน	หมายถึง	อยู่ในระดับดีมาก
11 – 15	คะแนน	หมายถึง	อยู่ในระดับดี
6 – 10	คะแนน	หมายถึง	อยู่ในระดับพอใช้
0 – 5	คะแนน	หมายถึง	อยู่ในระดับปรับปรุง

2.3 นำแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการสอนภาษาไทย ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีคะแนนดังต่อไปนี้

- คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.4 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่า IOC (Index of Item–Objective Congruence) ตั้งแต่ 0.6–1.00 และผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังต่อไปนี้

2.4.1 ได้ปรับปรุงคำมาตราแม่ ก กา ที่นำมาประเมินความสามารถในการอ่าน ควรเป็นคำอักษรกลางหรืออักษรต่ำไม่ควรเป็นคำอักษรสูง เพราะหากพบว่านักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงง่าย ๆ ยังไม่ได้ ซึ่งเป็นเหตุผลจำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน

2.4.2 ได้ปรับปรุงการจัดเรียงคำมาตราแม่ ก กา ที่ผู้วิจัยใช้ทดสอบการอ่านในแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ ควรสลับที่กันระหว่างแบบประเมินก่อนเรียนและแบบประเมินหลังเรียน

2.5 นำแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำที่ได้ปรับปรุงแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเป็น จำนวน 48 ครั้ง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการประเมินความสามารถในการอ่านคำก่อนการทดลองกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการดำเนินการ 1 ชั่วโมง และผู้วิจัยได้เก็บคะแนนก่อนเรียนเพื่อนำผลมาวิเคราะห์ต่อไป
2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง จำนวนรวม 46 แผน ๆ ละ 1 ชั่วโมง
3. ดำเนินการประเมินความสามารถในการอ่านคำหลังการทดลองกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ดังตาราง 2

ตาราง 2 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	ว/ด/ป ที่สอน	เนื้อหา	เวลา ชั่วโมง
ประเมินความสามารถ ในการอ่านคำมาตราแม่ ก กาก่อนเรียน	26 พ.ค. 57	ประเมินก่อนเรียนอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ จำนวน 20 คำ	1
อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว จำนวน 6 แผน	27 พ.ค. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช	1
	28 พ.ค. 57	2. อ่านพยัญชนะ ซ ด ต ถ ท น บ	1
	29 พ.ค. 57	3. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ ฟ พ ม ย	1
	30 พ.ค. 57	4. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ	1
	2 มิ.ย. 57	5. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว	1
ประเมินการอ่าน พยัญชนะต้น ระหว่างเรียน	3 มิ.ย. 57	6. ประเมินการอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว	1
อ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสม สระอา จำนวน 8 แผน	4 มิ.ย. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระอา	1
	5 มิ.ย. 57	2. อ่านพยัญชนะ ซ ด ต ถ ท น บ ประสมสระอา	1
	6 มิ.ย. 57	3. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 14 ตัว ประสมสระอา	1
	9 มิ.ย. 57	4. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ ฟ พ ม ย ประสมสระอา	1
	10 มิ.ย. 57	5. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ ประสมสระอา	1
	11 มิ.ย. 57	6. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 14 ตัว ประสมสระอา	1
	12 มิ.ย. 57	7. อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอา	1
ประเมินการอ่านคำ มาตราแม่ ก กา ระหว่างเรียน	13 มิ.ย. 57	8. ประเมินการอ่านคำ พยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอา	1

ตาราง 2 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้	ว/ด/ป ที่สอน	เนื้อหา	เวลา ชั่วโมง
อ่านคำมาตราแม่ ก กา	16 มิ.ย. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระอี	1
พยัญชนะต้นประสม	17 มิ.ย. 57	2. อ่านพยัญชนะ ช ค ต ถ ท น บ ประสมสระอี	1
สระอี จำนวน 8 แผน	18 มิ.ย. 57	3. ทบทวนอ่านพยัญชนะ ต้น 14 ตัว ประสมสระอี	1
	19 มิ.ย. 57	4. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ พ ฟ ม ย ประสมสระอี	1
	20 มิ.ย. 57	5. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ ประสมสระอี	1
	23 มิ.ย. 57	6. อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอี	1
	24 มิ.ย. 57	7. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอี	1
ประเมินการอ่านคำ มาตรา แม่ ก กา ระหว่างเรียน	25 มิ.ย. 57	8. ประเมินการอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอี	1
อ่านคำมาตราแม่ ก กา	26 มิ.ย. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระอู	1
ประสมสระอู จำนวน	27 มิ.ย. 57	2. อ่านพยัญชนะ ช ค ต ถ ท น บ ประสมสระอู	1
8 แผน	30 มิ.ย. 57	3. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 14 ตัว ประสมสระอู	1
	1 ก.ค. 57	4. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ พ ฟ ม ย ประสมสระอู	1
	2 ก.ค. 57	5. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ ประสมสระอู	1
	3 ก.ค. 57	6. อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอู	1
	4 ก.ค. 57	7. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอู	1
ประเมินการอ่านคำ มาตรา แม่ ก กา ระหว่างเรียน	7 ก.ค. 57	8. ประเมินการอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระอู	1
อ่านคำ มาตราแม่ ก กา	8 ก.ค. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระเอ	1
พยัญชนะต้นประสมสระ	9 ก.ค. 57	2. อ่านพยัญชนะ ช ค ต ถ ท น บ ประสมสระเอ	1
เอ จำนวน 8 แผน	10 ก.ค. 57	3. ทบทวนอ่านพยัญชนะทั้ง 14 ตัว ประสมสระเอ	1
	11 ก.ค. 57	4. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ พ ฟ ม ย ประสมสระเอ	1
	14 ก.ค. 57	5. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ ประสมสระเอ	1
	15 ก.ค. 57	6. อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระเอ	1
	16 ก.ค. 57	7. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระเอ	1

ตาราง 2 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้	ว/ด/ป ที่สอน	เนื้อหา	เวลา ชั่วโมง
ประเมินการอ่านคำ มาตรา แม่ ก กา ระหว่างเรียน	17 ก.ค. 57	8. ประเมินการอ่านคำ พยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระเอ	1
อ่านคำมาตราแม่ ก กา	18 ก.ค. 57	1. อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระโอ	1
พยัญชนะต้นประสม สระโอ จำนวน 8 แผน	21 ก.ค. 57	2. อ่านพยัญชนะ ช ค ต ถ ท บ ประสมสระโอ	1
	22 ก.ค. 57	3. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 14 ตัวประสมสระโอ	1
	23 ก.ค. 57	4. อ่านพยัญชนะ ป ผ ฝ พ ฟ ม ย ประสมสระโอ	1
	24 ก.ค. 57	5. อ่านพยัญชนะ ร ล ว ส ห อ ฮ ประสมสระโอ	1
	25 ก.ค. 57	6. อ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระโอ	1
	28 ก.ค. 57	7. ทบทวนอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระโอ	1
ประเมินการอ่านคำ มาตรา แม่ ก กา ระหว่างเรียน	29 ก.ค. 57	8. ประเมินการอ่านพยัญชนะต้น 28 ตัว ประสมสระโอ	1
ประเมินความสามารถ ในการอ่านคำ มาตราแม่ ก กา หลังเรียน	30 ก.ค. 57	ประเมินหลังเรียน อ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ จำนวน 20 คำ	1

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา โดยใช้สถิติค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-Quartile Range)

1.2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิตินอนพาราเมตริก ทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test (นิกา ศรีไพโรจน์, 2533: 92)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือและข้อมูลดังนี้

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1.1 การตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 248–249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.2.1 การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาใช้สถิติดังนี้

1) หาค่ามัธยฐาน (Median) หมายถึง คะแนนที่อยู่ตรงกลาง เมื่อคะแนนของข้อมูลเรียงไว้ตามลำดับโดยใช้สูตรดังนี้ (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533: 61–62)

$$Mdn = \frac{N+1}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน ค่ามัธยฐาน
 N แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูล

2) ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-Quartile Range) โดยใช้สูตรดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ	IQR	แทน	พิสัยควอไทล์
	Q_3	แทน	ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่ามี 75% หรือ 3/4 ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้ในสูตร $\frac{N}{4} \times 3$
	Q_1	แทน	ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่ามี 25% หรือ 1/4 ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้ในสูตร $\frac{N}{4}$
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

2.2.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านคำด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิตินอนพารามตริกทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks test คำนวนจากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์, 2553: 93)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างของผลคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	X	แทน	คะแนนของการประเมินก่อนเรียน
	Y	แทน	คะแนนของการประเมินหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายและการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน
IQR	แทน	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquatile Range)
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาโดยการทดสอบของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

คนที่	คะแนน ก่อนการสอน (20)	ระดับ ความสามารถ	คะแนน หลังสอน (20)	ระดับ ความสามารถ	ระดับ คะแนนที่ต่างกัน
1	8	พอใช้	18	ดีมาก	10
2	5	ปรับปรุง	20	ดีมาก	15
3	3	ปรับปรุง	18	ดีมาก	15
4	6	พอใช้	20	ดีมาก	14
5	3	ปรับปรุง	18	ดีมาก	15
6	4	ปรับปรุง	19	ดีมาก	15
7	5	ปรับปรุง	18	ดีมาก	13
8	3	ปรับปรุง	19	ดีมาก	16
9	1	ปรับปรุง	19	ดีมาก	18
10	4	ปรับปรุง	17	ดีมาก	13
Mdn	4	ปรับปรุง	18.5	ดีมาก	
IQR	2		1		

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา อยู่ระหว่าง 1–8 คะแนน มีค่าคะแนนมัธยฐาน เท่ากับ 4 ค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 2 ระดับความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังจากที่ได้รับการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระหว่าง 17–20 คะแนน ค่ามัธยฐาน เท่ากับ 18.5 ค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 1 ระดับความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับดีมาก

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ระหว่างก่อนและหลังการเรียนด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

นักเรียน (คนที่)	ก่อน	หลัง	ผลต่างของ	ลำดับที่ของ	ลำดับตามเครื่องหมาย	
	การทดลอง (X)	การทดลอง (Y)	คะแนน	ความแตกต่าง	บวก	ลบ
	คะแนนเต็ม 20 คะแนน	คะแนนเต็ม 20 คะแนน	D = Y-X			
1	8	18	10	1	+1	-
2	5	20	15	6.5	+6.5	-
3	3	18	15	6.5	+6.5	-
4	6	20	14	4	+4	-
5	3	18	15	6.5	+6.5	-
6	4	19	15	6.5	+6.5	-
7	5	18	13	2.5	+2.5	-
8	3	19	16	9	+9	-
9	1	19	18	10	+10	-
10	4	17	13	2.5	+2.5	-
					T+ = 55	T- = 0*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการเรียน โดยวิธี โฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา สูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ผู้วิจัยได้สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะไว้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีปัญหาด้านการอ่านคำภาษาไทย 10 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบาโหย ตำบลบาโหย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2557 ถึงวันที่ 30 กรกฎาคม 2557 ใช้เวลาดำเนินการ 48 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวม 48 ชั่วโมง โดยคำที่นำมาประเมินเป็นคำมาตรฐานแม่ ก กา ประกอบด้วยพยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ แบบแผนในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบกลุ่มเดียวประเมินความสามารถในการอ่านคำก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา มีค่า IOC ระหว่าง 0.60–1.00 และแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา มีค่า IOC ระหว่าง 0.80–1.00 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานคือ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks test

สรุป

1. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาอยู่ในระดับดีมาก
2. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลาด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลาด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษามีประสิทธิภาพ เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งผลคะแนนความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ ของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา ก่อนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา มีค่าคะแนนอยู่ระดับปรับปรุง และหลังได้รับการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา นักเรียนมีผลคะแนนสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการสอนโดยวิธีโฟนิกส์มีประสิทธิภาพเหมาะที่จะนำมาใช้สอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาด้านการอ่านของนักเรียน

ทั้งนี้การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุผลดังนี้

1.1 การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ ที่มีเนื้อหาการสอนที่เข้าใจง่าย มีขั้นตอนการสอนที่เป็นระบบ ไม่ซับซ้อน การสอนอ่านเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านได้คล่องแคล่ว และนักเรียนต้องได้รับการฝึกทักษะ 5 ด้าน คือ 1) การตระหนักรู้เกี่ยวกับระบบในภาษา 2) ความเข้าใจเกี่ยวกับหน่วยของเสียงในภาษา 3) การรู้คำศัพท์ 4) ความเข้าใจ และ 5) ความคล่องแคล่วในการอ่าน เพื่อเป็นแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านรวมทั้งแผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ เป็นการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์ แล้วนำเกมการศึกษาเข้ามาช่วยเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านให้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุไพรมาลิลามณี (2553: 114–115) ศึกษาความสามารถในการอ่านคำและแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการสอนโดยการผสมผสานวิธีโฟนิกส์กับวิธีพหุสัมผัส การสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์จะเกิดผลดีได้หากผู้เรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่น่าเบื่อ การจัดกิจกรรมเกมการศึกษาที่หลากหลายทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายกับการเรียน และพัฒนาความสามารถในการอ่านคำได้อย่างรวดเร็ว

1.2 การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา เป็นการสอนอ่านที่เน้นการอ่านออกเสียง เช่น การสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระทีละตัวก่อน จากนั้นสอนให้นักเรียนรู้จักอ่านแจกลูกคำ อ่านสะกดคำสอน เพราะการสอนด้วยวิธีนี้เป็นการสอนเพื่อสร้างให้นักเรียนเกิดความรู้

ความเข้าใจเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรและการประสมอักษรให้เป็นคำ โดยเริ่มจากคำที่มีโครงสร้างระดับพื้นฐานไม่ซับซ้อน เป็นวิธีการสอนที่กระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ โดยผ่านประสาทสัมผัสรับรู้หลายช่องทางพร้อม ๆ กัน โดยการฟัง การมองเห็น พร้อมทั้งการเคลื่อนไหวร่างกาย การเคลื่อนไหวอวัยวะภายในปาก และการสัมผัส เช่น การฟังเสียงคำขณะที่ยังมองไม่เห็นคำพร้อมกับเคลื่อนไหวร่างกาย หรือการเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษรโดยการมองดูตัวอักษรและออกเสียงหน่วยเสียง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ผดุง อารยะวิญญู และคณะ (2554: 72) กล่าวว่า การสอนโดยวิธีโฟนิคส์ คือ การสอนที่เน้นการออกเสียงของตัวอักษร เมื่อนักเรียนได้รับการสอนให้เข้าใจเกี่ยวกับรูปและเสียงของพยัญชนะและสระได้ ก็จะทำให้ให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ดีที่สุดในที่สุด

1.3 การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย การสอนอ่านเพื่อให้นักเรียนเกิดผลดีต้องให้นักเรียนมีความสุขกับการเรียน ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสมในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำ กล่าวคือ เมื่อนักเรียนเริ่มมีความรู้ในเรื่องที่สอนในแต่ละครั้งแล้ว ครูก็จะนำเกมการศึกษาร่วมจัดการเรียนการสอนเพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปอีกครั้ง ซึ่งยังทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานและเป็นแรงจูงใจให้เข้าเรียนในชั่วโมงต่อไป ซึ่งการสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษาก็จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาการอ่านที่เพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ หลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่ ก กา พยัญชนะต้นประสมสระอา อี อุ เอ โอ สูงกว่าก่อนทดลองเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา หลังการสอน โดยวิธี โฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุผลดังนี้

2.1 การสอนอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษานักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ด้านการอ่านได้ดีมาก และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการสอนอ่านไปปรับใช้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยได้ในชีวิตประจำวัน เช่น เมื่อนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านคำโดยวิธี โฟนิคส์ โดยครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามหลาย ๆ ครั้ง พบว่า ในครั้งต่อไปเมื่อนักเรียนอ่านเองตามขั้นตอนการสอนโดยวิธีโฟนิคส์ ทั้ง 5 ขั้นตอน นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านคำได้ด้วยตนเอง และมีความคล่องแคล่วขึ้นเรื่อย ๆ เพราะนักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น กล่าวแสดงออก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีวิไล พลมณี (2545: 108)

ได้อธิบายไว้ว่า ความสำคัญที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง ครูควรส่งเสริมให้เด็กได้เรียนหลาย ๆ วิธี โดยสอนจากง่ายไปหายากและจัดกิจกรรมให้เด็กพัฒนาวิธีเรียนด้วยตนเอง ในการเรียนรู้ฝึกให้นักเรียนกล้าคิดกล้าใช้สมองในการเดาและกล้าแสดงออก

2.2 การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา จากการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาที่มีความหลากหลายที่สร้างความสนุกสนานในการเรียน นักเรียนรู้สึกมีความสุขมีผลทำให้นักเรียนสนใจที่จะเข้าเรียนทุกครั้งจึงทำให้นักเรียน ได้รับความรู้อย่างต่อเนื่อง และนักเรียนสามารถอ่านคำได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดในการสอนอ่านคำแต่ละครั้ง เหตุผลนี้จึงทำให้นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลามีคะแนนความสามารถในการอ่านคำโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำหลังสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา สูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ (2551) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เกมการศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนหลังร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรสูงกว่าก่อนร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ ขั้นตอนการสอนอ่านควรจัดกิจกรรมการสอนอ่านก่อนและสอนเขียนไปด้วยทุกครั้ง เพื่อให้การแก้ปัญหาด้านการเรียนภาษาไทยที่ถูกต้อง

1.2 การจัดกิจกรรมเกมการศึกษาร่วมกับการสอนอ่านไม่ควรให้มีการแข่งขันกันมากเกินไป เพราะจะทำให้เด็กที่ช้าหรือด้อยกว่าเกิดความรู้สึกไม่สนุกกับการเรียน และควรให้คำแนะนำที่ถูกต้องว่าเกมเป็นกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะในการอ่านและทบทวนบทเรียน ไม่ใช่เพื่อการแข่งขันแพ้ชนะ

1.3 เมื่อนักเรียนสามารถทำได้ตามข้อตกลงควรมีการเสริมแรงในทันที เช่น คำชมเชย ปรบมือ หรือของรางวัล เป็นต้น เพื่อให้เด็กมีกำลังใจในการเรียนและกระตือรือร้นสนใจเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรใช้วิธีการสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาไปปรับใช้เป็นแนวทางการสอนอ่านคำในการแก้ปัญหาในกลุ่มนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนประเภทต่าง ๆ

2.2 ควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายเข้ามามีส่วนร่วมกับการสอนโดยวิธีโฟนิกส์นอกเหนือจาก เกมการศึกษา เช่น เพลง นิทาน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาความคงทนของความสามารถในการอ่านคำ เมื่อระยะเวลาผ่านไป นักเรียนจะมีความสามารถในการอ่านคำเป็นอย่างไรหลังจากได้รับการสอนด้วยวิธี โฟนิกส์ร่วมกับ เกมการศึกษาไปแล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ คະนองเคช. (2542). พัฒนาการทางภาษากับการสอนภาษาเด็กต่างวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. ยะลา: สถาบันราชภัฏยะลา.
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2550). การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- _____. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- _____. (2555). แผนการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ระยะ 5 ปี พ.ศ. 2555–2559. สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดตุลย์สตูดิโอกราฟิก เชียงใหม่.
- กันตา สุขกระจ่าง. (2550). การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กานต์มณี สักดิ์เจริญ. (2546). กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). การสอนเด็กที่มีความบกพร่องเล็กน้อย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด.

- จรัลวิไล จรูญโรจน์. (2550). ภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จรีลักษณ์ จีรวินบูลย์. (2545). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตามแนวคิดพหุสัมผัสและแนวคิดสื่อกลางการสอน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันวิทยบริการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุวรรณ สายสิงห์. (2546). การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาไทยโดยรวม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง ความเข้าใจในการอ่าน การเขียนสะกดคำ และความเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิตต์ โชติอุทัย. (2535). การสอนฟัง-พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการสำหรับผู้เริ่มเรียนที่พูดภาษามลายู. ยะลา: สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2. (อัดสำเนา).
- จุไรภรณ์ จันทร์จิตตะการ. (2541). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกที่บ้านตำมะลัง ตำบลตำมะลัง อำเภอสตูล จังหวัดสตูล. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ฉวีลักษณ์ บุญชะกาญจน์. (2547). จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ชารอักษร.
- ชลารินทร์ สุรินทร์จักร. (2553). การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 12. นนทบุรี: บริษัท ไทเนรมิตกิจอินเตอร์ โพรเกรสซีฟ จำกัด.
- จิตา วัจนาคมกุล. (2555). การสอนโดยใช้เกมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องจำนวนนับของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ต้นนิยาล สารี. (2547). ผลการสอนเพลงสองภาษาที่มีต่อการเรียนรู้โน้ตสั้นค่าของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- นงเยาว์ ขวัญเกื้อ. (2539). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษามลายู
ถิ่นใต้ในชีวิตประจำวัน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ต้นอ้อ 1999.
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2549). “ภาษาประจำชาติ”. มติชนรายวัน. (3 กรกฎาคม 2549).
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- บันลือ ถิ่นพังงา และคณะ. (2534). รายงานการวิจัยเรื่องสภาพการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทย
ของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้. สงขลา: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- บันลือ พลุกะวัน. (2553). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุรชัย ศิริมหาสาร. (2547). แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. พิมพ์ครั้งที่ 2 (ปรับปรุง
แก้ไข). กรุงเทพมหานคร: บิ๊ก พอยท์ จำกัด.
- ปงศ์จิต เข็นจิตต์. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้ชุดเกมการศึกษา กับสอนปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประวร อามาตมูลตรี. (2548). การพัฒนาแผนจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบเรื่อง การอ่านและเขียน
สะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปราณี ทองคำ. (2542). เกมประกอบการสอน วิทยาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ วัฒนาพานิช.
- ปัทมา ราษฎร์คุชฎี. (2545). การใช้เกมพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์ จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เปรมินทร์ คาระวี. (2544). ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ของประเทศไทย. เอกสารวิจัย ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์. มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2545). เอกสารประกอบการใช้หนังสือชุดแก้ไขความบกพร่องทางการอ่านและ
การเขียนพร้อมกิจกรรมการฝึกและเฉลย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว
_____. (2546). วิธีสอนเด็กเรียนยาก. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ราไทย เพรส จำกัด.

- _____ (2552). ชุดแก้ไขความบกพร่องทางการอ่านและการเขียน การสอนเป็นคำ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ราไทยเพรส จำกัด.
- ผดุง อารยะวิญญู และสุวิทย์ พวงสุวรรณ. (2554). วิธีสอนเด็ก แอลดี. นครปฐม: บริษัท ไอ.คิว.บุ๊ก เซ็นเตอร์ จำกัด.
- พจน์ สะเพียรชัย. (2553). เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย: แนวทางสู่ความสำเร็จ. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: บริษัท ไทเนรมิตกิจ อินเทอร์เน็ต โปรเกรสซิฟ จำกัด.
- พรทิพย์ หนูทอง. (2550). การศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- มณี พะยอมยงค์. (2539). คุณค่าภาษาถิ่นล้านนา. เชียงใหม่: (อค์สำเนา).
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2543). เอกสารการสอนชุดวิชา การใช้ภาษา หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ไมตรี พงศาปาน. (2556). การพัฒนาหนังสือภาพร่วมกับการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- เขาวพา เดชะคุปต์. (2546). เกมและการเล่นสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แม่เฒ่า.
- ราไพ โปธิจิตต์. (2547). การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสงสาราม. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุจิรา ลายเมฆ. (2552). ผลการพัฒนาความสามารถการอ่านสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และการสอนแบบคู่มือครูที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- โรงเรียนบ้านบาโฮย. (2555). เอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาปรับปรุงใหม่ พุทธศักราช 2555 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. โรงเรียนบ้านบาโฮย ตำบลบาโฮย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3.

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2543). เทคนิคการวัดผลสาขาวิชาการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- วรรณชนพร อรุณประเสริฐศรี. (2550). การพัฒนาวิธีการอ่านสะกดคำภาษาไทยโดยใช้เกมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปทุมวัน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา และการสอนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- วรรณิ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วราภรณ์ เหลี่ยมไธสง. (2542). ทักษะการอ่านและเขียนในการสะกดคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนโดยใช้เกม และใช้แบบฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโพนิกส์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลลาดดาว อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัลลีย์ ฉาธัญ. (2540). อิทธิพลภาษาถิ่นไทยของที่มีต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วาทีณี กาญจนะ. (2540). ศึกษาความสามารถในการเรียนสะกดคำโดยใช้เกมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแลงวะ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- _____. (2548). ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแลงวะ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ. (2551). การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เกมการศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ศรินารด ลีทธิขวา. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียน การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ

- มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). **พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรินยา สังข์โกมล. (2553). **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การอ่านและเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบฝึกเทคนิคโฟนิคส์**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริพร สุคนธ์. (2550). **การพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคอกลมุด ตำบล นางจะแหน อำเภอบ้านค่าย จังหวัดสงขลา**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- สนิธา สัตโยภาส. (2545). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น**. กรุงเทพมหานคร: 21 เซนจูรี่.
- สมคิด บุญบูรณ์. (2556). **การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนอ่านตามแบบ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบูรณ์ พงศาเทศ. (2550). **การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำยากวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2532). **การวิจัยการทดลองใช้เทคนิคการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแบบรับภาษา**. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2546). **สรุปผลการประชุมวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 27-28 ตุลาคม 2546 โรงแรมตรัง**. กรุงเทพมหานคร: (อัสสัมชัญ).
- สำนักบริหารการศึกษาพิเศษ. (2547). **หลักสูตรสถานศึกษาเฉพาะความพิการประเภทบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักบริหารการศึกษาพิเศษ.
- สุกัญญา ศรีณะพรม. (2541). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้โปรแกรมปกติกับเกมคอมพิวเตอร์**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุจรีต เพียรชอบ. (2540). **วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: อัมรินทร์การพิมพ์.

- สุชาดา สงนุ้ย. (2542). ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุนทร รัชฎกิจงานกิจ. (2553). ผลการสอนการอ่านคำภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำภาษาไทยแบบแจกลูกอ็องแนวภาษาศาสตร์ที่มีผลความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2542). หลักและอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- สุไพบรมา ลีลามณี. (2553). ศึกษาความสามารถในการอ่านคำ และแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากการสอนโดยผสมผสานวิธีฟิสิกส์กับวิธีพหุสัมผัส. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพมหานคร: บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- อภิชญา สวัสดิ์. (2546). การศึกษาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนอ่านคำภาษาไทยโดยใช้เกมฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมร ทวีศักดิ์. (2530). ภาษามลายูถิ่นในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัจฉรา นาคทรัพย์. (2546). การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี สันหนวี. (2550). สอนภาษาไทยแนวสมดุภาษา. กรุงเทพมหานคร: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก. อำเภอสะบ้าย้อย, สำนักงาน. (ม.ป.ป.). บรรยายสรุปอำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา. (อัดสำเนา).
- ฮานานมูฮิบบะตุคติน นอจี. (2549). ผลของเทคนิคแผนภูมิความหมายร่วมกับสัญญาการเรียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา วิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ วุฒิกการศึกษา Ph.D (Development Education)
ตำแหน่งข้าราชการบำนาญ
อดีตผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเริญ สัมมุสิกานนท์ วุฒิกการศึกษา กศ.ม. การศึกษาพิเศษ
ตำแหน่งอาจารย์โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชมนา จักรอารี วุฒิกการศึกษา ศษ.ม. การวัดผลและวิจัยการศึกษา
ตำแหน่งอาจารย์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี
4. นางจิตราพร ผอมมะ วุฒิกการศึกษา กศ.ม. หลักสูตรและการสอน
ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านสะบ้าย้อย
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา
เขต 3
5. นางวันเพ็ญ อัสเดช วุฒิกการศึกษา กศ.บ. ภาษาไทย
ตำแหน่งครูชำนาญการ
โรงเรียนบ้านบาโหย
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา
เขต 3

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชมนา จักรอารี

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนัท ธาตุทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางวันเพ็ญ อัสเดช

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาทูทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางจิตราพร ผอมมะ

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชaturong)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชนีทร์ ชำนาญกิจ

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ที่เก็บข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียน

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านบาโหย

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล.0517/2556

วันที่ 29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเป็น ตั้งข้มุลิกานนท์

ด้วย นางสาวพจนา บุญสนอง รหัส 53G1831013 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระโหมวงค์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค
เครื่องมือในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้
การอ่านคำพยานะประสมสระอา อี อุ เอ โอ

แผนการจัดการเรียนรู้

การสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านคำมาตราแม่ ก กา ประสมสระอา อี อุ เอ โอ
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 อ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช
 วันที่สอน เวลา 1 ชั่วโมง

ตัวชี้วัดชั้นปี ท.1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

ตัวชี้วัดชั้นปี ท.4.1 ป.1/1 บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย

สาระสำคัญ

กระบวนการสอนอ่านคำโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่ ก กา ที่ประกอบด้วยพยัญชนะจำนวน 28 ตัว ประสมสระอา อี อุ เอ โอ ของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน เนื่องจากใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การอ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช

กระบวนการจัดการการเรียนรู้

ขั้นนำ

ครูบอกวัตถุประสงค์ของการเรียนในครั้งนี้ คือ การเรียนครั้งนี้ครูต้องการให้นักเรียนได้รู้จักพยัญชนะ 7 ตัว ก ข ค ง จ ฉ ช และสามารถอ่านพยัญชนะ 7 ตัวนี้ได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งการเรียนนี้ครูจะให้นักเรียนทำกิจกรรมที่หลากหลาย หลังจากที่นักเรียนเริ่มเรียนรู้พยัญชนะทั้ง 7 ตัว แล้วครูมีเกมสนุก ๆ เกี่ยวกับพยัญชนะให้นักเรียนได้มาเล่นสนุก ๆ กันด้วย

ขั้นดำเนินการสอน

1. ครูเริ่มสอนเนื้อหา ครูแนะนำพยัญชนะทีละตัว พร้อมกับเขียนพยัญชนะบนกระดานให้นักเรียนดูพยัญชนะแต่ละตัว จากนั้นครูเริ่มอ่านนำและให้นักเรียนทุกคนอ่านตาม และให้ลงมือเขียนทีละตัวตามครู ทุกครั้งที่นักเรียนอ่านตามเสียงดัง ครูจะให้การชมเชย เช่น ดีมาก สุดยอด เยี่ยมจริง ๆ เป็นต้น
2. ครูสอนตามข้อ 1 ไปเรื่อย ๆ จนครบทั้ง 7 ตัว ครูให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน โดยเรียงลำดับตัวอักษรตามที่ได้สอนไว้

3. ครูสุ่มให้นักเรียนอ่านทีละคนโดยไม่เรียงลำดับ แต่เป็นการสุ่มให้อ่านจนครบทุกคน หากนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูให้คำชมเชย หากนักเรียนอ่านพยัญชนะตัวใดไม่ถูกต้อง ครูอ่านให้ฟัง และให้นักเรียนออกเสียงตาม 2 ครั้ง และให้คำชมเชย

4. ครูให้นักเรียนอ่านพร้อมกันอีกครั้ง เมื่อนักเรียนอ่านอย่างตั้งใจครูให้คำชมเชย

5. ครูให้นักเรียนเขียนคัดลายมือพยัญชนะที่เรียนผ่านไป แล้วทั้งหมดลงในสมุดบันทึกอีกครั้ง เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปทบทวนการอ่านเป็นการบ้าน

6. ขณะสอน ครูให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนพยัญชนะไปด้วย เพราะการอ่าน การเขียนต้องเกิดขึ้นร่วมกัน แต่ครูจะวัดการอ่านเพียงอย่างเดียว

7. ครูนำนักเรียนเล่นเกมค้นหาพยัญชนะเพื่อทบทวนสิ่งที่เพิ่งเรียนรู้ไปแล้วดังนี้

7.1 ครูอธิบายให้นักเรียนฟังกติกาวิธีการเล่นเกมค้นหาพยัญชนะ เพื่อให้นักเรียนทุกคนเข้าใจถึงกติกาของเกม

7.2 ครูแจกบัตรพยัญชนะที่เตรียมมาให้ให้นักเรียนคนละ 7 ตัว ซึ่งเป็นพยัญชนะที่นักเรียนเพิ่งเรียนรู้ไป

7.3 ครูอ่านออกเสียงพยัญชนะใดให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบัตรพยัญชนะตัวนั้นขึ้นมาคว่ำไว้ และรองจนกว่าครูจะเฉลยให้ทุกคนเปิดพยัญชนะ หากนักเรียนเลือกได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน (ครูเขียนชื่อนักเรียนทุกคนไว้บนกระดาน) ทำเช่นนี้จนครบทุกตัว ในขณะที่เล่นเกมนี้ครูสังเกตนักเรียนทุกคนไปด้วย หากพบว่านักเรียนคนใดยังจำตัวพยัญชนะไม่แม่นยำ ครูทบทวนพยัญชนะตัวนั้นจนกว่าจะจำได้

7.4 เมื่อเกมสิ้นสุดครูสรุปคะแนนและกล่าวคำชมเชยเมื่อเห็นว่านักเรียนตั้งใจเรียนและให้ขนมเป็นรางวัลสำหรับนักเรียนทุกคน

ขั้นสรุป

ครูสรุปการเรียนการสอนในครั้งนี้ คือ นักเรียนทุกคนสามารถอ่านพยัญชนะที่เพิ่งเรียนผ่านไป แล้วเป็นจำนวน 7 ตัว คือ พยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว นอกจากนี้กิจกรรมเกมค้นหาพยัญชนะสามารถช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนและเกิดทักษะการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

สื่อการสอน

1. บัตรพยัญชนะ
2. เกมค้นหาพยัญชนะ

การวัดและประเมินผล

1. เครื่องมือวัด

แบบประเมินความสามารถในการอ่านระหว่างเรียน

2. วิธีวัด

ทดสอบการอ่านขณะดำเนินการสอน

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 อ่านออกเสียงพยัญชนะได้ถูกต้อง 1 ตัว ให้ 1 คะแนน

3.2 อ่านออกเสียงพยัญชนะผิดหรือไม่อ่าน ให้ 0 คะแนน

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพจนา บุญสนอง)

ครูผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้อเสนอแนะผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

(นายพิชิต ศรีมณี)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านบาโฮย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านระหว่างเรียน

แผน 1 พัยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช

คนที่	สังเกตการอ่านขณะดำเนินการสอน							คะแนนเต็ม 7 คะแนน	หมายเหตุ
	ก 1	ข 1	ค 1	ง 1	จ 1	ฉ 1	ช 1		
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

( )

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้

การสอนอ่านคำด้วยวิธี โฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านคำมาตราแม่ ก กา ประสมสระอา อี อุ เอ โอ
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การสอนพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ซ ที่ประสมด้วยสระอา
 วันที่สอน เวลา 1 ชั่วโมง

ตัวชี้วัดชั้นปี ท.1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

ตัวชี้วัดชั้นปี ท.4.1 ป.1/1 บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย

สาระสำคัญ

กระบวนการสอนอ่านคำโดยวิธี โฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่ ก กา ที่ประกอบด้วยพยัญชนะจำนวน 28 ตัว ประสมสระอา อี อุ เอ โอ ของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน เนื่องจากใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ซ ประสมสระอา ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การอ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ซ ที่ประสมด้วยสระอา

กระบวนการจัดการการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนผ่านมาแล้ว คือ พยัญชนะทั้ง 28 ตัว โดยครูสุ่มพยัญชนะประมาณ 5-7 ตัว และให้อ่านพร้อมกันหรืออาจสุ่มถามทีละคน
2. ครูบอกวัตถุประสงค์ของการเรียนในครั้งนี้คือ
  - 2.1 การรู้จักสระอา ซึ่งเป็นสระเสียงยาวในภาษาไทยที่ง่ายที่สุด เมื่อนำมาประสมพยัญชนะก่อให้เกิดเสียงเป็นคำที่จะทำให้ นักเรียนสามารถอ่านหนังสือเป็นคำ ๆ ได้
  - 2.2 การอ่านคำแบบ โฟนิคส์ อ่านแจกลูก อ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำ เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ซ ประสมสระอาได้ถูกต้อง
  - 2.3 เกมการศึกษา เกมหนูอ่านดี มีรางวัล และเมื่อนำมาประกอบการเรียนการสอนอ่านคำ นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานกับการเรียนและเกิดทักษะการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น

ขั้นดำเนินการสอน

1. ครูเริ่มสอนเนื้อหา ครูแนะนำสระ ๑ โดยครูเขียนสระอา (๑) บนกระดานพร้อมกับอ่าน และให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน ครูอธิบายต่อว่า สระอานี้จะอยู่หลังพยัญชนะเสมอ พร้อมกับยกตัวอย่าง ให้ดู เช่น ก+๑ (กอ อา กา) จะใส่ไว้หน้าพยัญชนะไม่ได้ จากนั้นครูให้นักเรียนทุกคนฝึกอ่านเขียนสระอา ตามครูพร้อมกันทุกคน

2. ครูเริ่มแนะนำองค์ประกอบของคำ พยัญชนะที่จะนำมาประสมสระอาในครั้งนี้จำนวน 7 ตัว เมื่อนำสระอามาประสมกับพยัญชนะดังกล่าวก่อให้เกิดเสียงเป็นคำ ครูสอนอ่านแจกลูกโดยการอ่านนำ พร้อมกับเขียนลงบนกระดานทีละตัวก่อน แล้วให้นักเรียนอ่านและเขียนบันทึกลงในสมุดของตัวเอง ทีละตัวตามครู เช่น พยัญชนะ ก เมื่อนำมาประสมสระอา อ่านว่า กา ดังนี้

ก+๑	อ่านว่า	กา
ข+๑	อ่านว่า	ขา
ค+๑	อ่านว่า	คา
จนครบทั้ง 7 คำ		

3. ครูสอนอ่านคำแบบโฟนิกส์ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้องค์ประกอบของคำทุกตัวแล้ว ครูสอนอ่านสะกดคำ ครูเริ่มเขียนคำและอ่านนำ เช่น กา กอ-อา-กา แล้วให้นักเรียนอ่านตาม กอ-อา-กา ทีละตัวจนครบทุกตัว ดังนี้

กา	อ่านสะกดคำ	กอ-อา-กา
ขา	อ่านสะกดคำ	ขอ-อา-ขา
คา	อ่านสะกดคำ	คอ-อา-คา
จนครบทั้ง 7 คำ		

4. ครูให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน เมื่อนักเรียนอ่านอย่างตั้งใจครูให้คำชมเชย

5. ครูสุ่มนักเรียนทีละคน โดยให้อ่านทุกคำโดยไม่เรียงลำดับ จนครบทุกคน

6. ครูให้นักเรียนเขียนคำที่เรียนไปแล้วลงในสมุดบันทึก ครูเดินดูรอบ ๆ ห้องระหว่างนักเรียนเขียนเมื่อเห็นข้อผิดพลาดต้องให้คำแนะนำช่วยเหลือทันที

7. ครูสอนให้นักเรียนอ่านเป็นคำ เช่น เมื่อครูชี้ไปที่คำว่า กา ครูอ่านว่า กา ทันทีโดยไม่ต้องอ่านแจกลูกสะกดคำ กอ-อา-กา อีกต่อไป โดยครูอ่านคำทั้ง 7 คำเป็นตัวอย่าง จากนั้นให้นักเรียนอ่านตามทีละคำ กา ขา คา งา จา ฉา ซา และให้นักเรียนเขียนคำทั้งหมดลงสมุดโดยฝึกคัดลายมือ

8. เมื่อครูสังเกตว่า นักเรียนทุกคนอ่านและเขียนคำดังกล่าวได้แล้วครูเริ่มนำคำศัพท์แต่ละคำ มาอธิบายความหมายของคำนั้น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถนำคำที่ผ่านการเรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ถูกต้อง ครูสาธิตหรือยกตัวอย่าง โดยการใช้ของจริงหรือบัตรภาพมาประกอบกับคำที่ได้เรียนรู้ไป มาร่วมในการสอนความหมายของคำนั้น ๆ ตามความเหมาะสม เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจง่ายขึ้น

9. ครูนำนักเรียนเล่นเกมการศึกษา เกมหนูน่านดิมีรางวัล เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ เพิ่มขึ้น

9.1 ครูจัดเตรียมของรางวัลที่จะนำมาประกอบการเล่นเกมหนูน่านดิมีรางวัล จำนวน 10 ชิ้น ครูแนะนำกติกาการเล่น เกมหนูน่านดิมีรางวัล และยกตัวอย่างวิธีเล่นจนแน่ใจว่านักเรียนทุกคนเข้าใจ เหมือนกันก่อนทุกครั้ง

9.2 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน โดยใช้วิธีหยิบฉลากตัวเลขแบ่งกลุ่ม โดยคำแนะนำของครู

9.3 ครูหยิบบัตรภาพมา 1 ใบชูให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมา อ่านและเขียนทีละคน เมื่อนักเรียนอ่านและเขียนคำดังกล่าวได้ถูกต้องก็จะได้รับเลือกของรางวัลที่ชื่นชอบ 1 ชิ้น ส่วนนักเรียนที่อ่านไม่ได้ ครูแนะนำให้อ่านแบบ โฟนิคส์ เช่น หากนักเรียนอ่านคำว่า งา ไม่ได้ ครูกระตุ้นให้นักเรียนอ่าน งอ-อา-งา แล้วค่อยอ่านคำว่า งา อีกครั้ง นักเรียนก็จะได้รับสิทธิเลือก ของรางวัลเช่นเดียวกับคนอื่น ครูดำเนินการเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนนักเรียนทุกคนได้ออกมาอ่านและ เขียนพร้อมกับได้รับของรางวัลที่ชื่นชอบไปคนละ 1 ชิ้น

10. เมื่อเกมสิ้นสุดลงครูชมเชยนักเรียนทุกคนที่ตั้งใจเรียนพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนอ่าน และเขียนคำทั้งหมดบนกระดานพร้อมกัน เมื่อกลับไปทบทวนเป็นการบ้าน

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปบทเรียนที่นักเรียนเพิ่งเรียนผ่านไปแล้วนั้น พร้อมกับสุ่มถามนักเรียนทีละคนเกี่ยวกับ เนื้อหาการเรียนรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์สิ่งที่ได้รับ จากการเรียนครั้งนี้ และจากการเรียนบทเรียนที่ผ่านมา

2. ก่อนหมดชั่วโมงสอน ครูให้นักเรียนช่วยกันเก็บอุปกรณ์การเรียนของตนเองให้เรียบร้อย และร่วมกันทำความสะอาดชั้นเรียนเพื่อเตรียมห้องไว้จัดกิจกรรมในชั่วโมงต่อไป

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. บัตรภาพ
3. เกมหนูน่านดิมีรางวัล

การวัดและประเมินผล

1. เครื่องมือวัด

แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำระหว่างเรียน

2. วิธีวัด

ทดสอบการอ่านคำขณะดำเนินการสอน

เกณฑ์การประเมิน

1. อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง 1 คำ ให้ 1 คะแนน

2. อ่านออกเสียงคำผิดหรือไม่อ่าน ให้ 0 คะแนน

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพจนา บุญสนอง)

ครูผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้อเสนอแนะผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

(นายพิชิต ศรีมณี)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านบาโฮย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านระหว่างเรียน

แผน 3 พัณชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ประสมสระอา

คนที่	สังเกตการอ่านขณะดำเนินการสอน						คะแนนเต็ม 7 คะแนน	หมายเหตุ
	กา 1	ขา 1	คา 1	งา 1	จา 1	ฉา 1		
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								
10								

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

( )

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตัวอย่างแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำก่อนและหลังเรียน

แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำก่อนเรียน

สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธี โฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
โรงเรียน.....สำนักงานเขตพื้นที่.....
ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. นักเรียนทดสอบการอ่านกับครูทีละคน
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ จำนวน 20 คำ 20 คะแนน
3. นักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง 1 คำ ได้ 1 คะแนน อ่านออกเสียงผิดหรือไม่อ่านได้ 0 คะแนน

ขา	เข	เก	โว
โต	พา	ระ	เจ
มิ	ตี	ลี	ปู
เท	โบ	ลา	โม
ดู	ชี	งู	อา

สรุปผลคะแนนทดสอบการอ่าน

อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง จำนวน.....คำ คะแนนที่ได้.....คะแนน

แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำหลังเรียน

สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในจังหวัดสงขลา โดยการสอนด้วยวิธี โฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
โรงเรียน.....สำนักงานเขตพื้นที่.....
ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. นักเรียนทดสอบการอ่านกับครูทีละคน
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ จำนวน 20 คำ 20 คะแนน
3. นักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง 1 คำ ได้ 1 คะแนน อ่านออกเสียงผิดหรือไม่อ่านได้ 0 คะแนน

เก	โว	พา	เจ
ขา	งู	ตี	มี
โต	เข	โบ	ปู
งู	คู	โม	ลา
สี่	เท	อา	ชี้

สรุปผลคะแนนทดสอบการอ่าน

อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง จำนวน.....คำ คะแนนที่ได้.....คะแนน

แบบบันทึกสรุปผลคะแนนทดสอบการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนเต็ม 20 คะแนน				หมายเหตุ
	ก่อนเรียน	ระดับ	หลังเรียน	ระดับ	
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					

เกณฑ์การพิจารณา

16 – 20	คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
11 – 15	คะแนน	หมายถึง	ดี
6 – 10	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
1 – 5	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวพจนา บุญสนอง)

ภาคผนวก ง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
จุดประสงค์การเรียนรู้								
1. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
สาระสำคัญและสาระการเรียนรู้								
1. ความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. เหมาะสมกับเวลาเรียน	+1	0	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
กระบวนการจัดการเรียนรู้								
1. เป็นไปตามขั้นตอนการสอน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
2. โดยการสอนสอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. โดยวิธีฟิสิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. พัฒนาผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์	+1	0	+1	0	+1	3	0.60	ใช้ได้
สื่อการสอน								
1. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
4. สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
6. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้								
1. ความชัดเจน เข้าใจง่าย และเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สามารถวัดและประเมินผล สิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

**แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านคำ
โดยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ**

แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านคำด้วยวิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะ	จำนวน 6 แผน
2. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะประสมสระอา	จำนวน 8 แผน
3. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะประสมสระอิ	จำนวน 8 แผน
4. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะประสมสระอุ	จำนวน 8 แผน
5. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะประสมสระเอ	จำนวน 8 แผน
6. แผนการจัดการเรียนรู้สอนอ่านพยัญชนะประสมสระโ	จำนวน 8 แผน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนต่อไปนี้มีเหมาะสมหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยกา ✓ ลงในช่อง “คะแนนประเมิน” ตามความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ

รายการประเมิน	คะแนนประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
จุดประสงค์การเรียนรู้				
1. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี				
2. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้				
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน				
กระบวนการจัดการการเรียนรู้				
1. เป็นไปตามขั้นตอนการสอน โดยใช้วิธีโฟนิคส์ร่วมกับเกมการศึกษา				
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี				
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
4. เหมาะสมกับเวลาเรียน				

รายการประเมิน	คะแนนประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
สื่อการสอน				
1. มีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
2. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
3. สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้				
4. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน				
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้				
1. มีความชัดเจน เข้าใจง่าย และเหมาะสม				
2. สอดคล้องกับตัวชี้วัดชั้นปี				
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
4. สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้				

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ตาราง 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถในการอ่านคำด้วยการสอน
โดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

ข้อ	ประเด็นการประเมิน ความหมาย	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
คำอ่านที่ประเมิน									
1.	ขา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	โต	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	มี	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
4.	เท	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	คู	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	เข	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
7.	พา	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
8.	ตี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9.	โบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10.	ชี	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
11.	เก	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
12.	รุ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13.	ลี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14.	ลา	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
15.	งู	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16.	โว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17.	เจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18.	ปู่	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
19.	โม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
20.	อา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

**แบบประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถ
ในการอ่านคำกับเนื้อหาและจุดประสงค์
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ**

แบบประเมินความสามารถในการอ่านคำนี้ได้จัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่น ใช้ด้วยการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นก่อนและหลังการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา

จุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะประสมสระอา ได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะประสมสระอิ ได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะประสมสระอุ ได้ถูกต้อง
5. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะประสมสระเอ ได้ถูกต้อง
6. เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำ พยัญชนะประสมสระโอ ได้ถูกต้อง

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อต่อไปนี้สามารถวัดความสามารถในการอ่านคำได้หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยกา ✓ ลงในช่อง “คะแนนประเมิน” ตามความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คำอ่าน	คะแนนประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. ขา				
2. โต				
3. มี				
4. เท				

คำอ่าน	คะแนนประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
5. ดู				
6. เข				
7. พา				
8. ตี				
9. โป				
10. ซี				
11. เก				
12. ฐ				
13. สี่				
14. ลา				
15. งู				
16. โว				
17. เจ				
18. ปู่				
19. โม				
20. อา				

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวพจนา บุญสนอง
วัน เดือน ปีเกิด	14 มกราคม 2520
สถานที่เกิด	อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	19/12 หมู่ 1 ตำบลบาโหย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านบาโหย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านบาโหย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2537	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาการศึกษาพิเศษ โรงเรียนผดุงประชาพัฒนศึกษาระยะลา
พ.ศ. 2545	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2550	ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
พ.ศ. 2552	ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2557	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา